

SOLI DEO GLORIA

Solas

číslo 26

jar 2015

Evanjeliium **Božia moc**

Lebo slovo kríža je tým, ktorí hynú, bláznovstvom;
ale nám, ktorí dosahujeme spasenie, je mocou Božou.

1. Korinským 1:18

**Aby bola tvoja nádej v Hospodinovi,
oznamujem ti to dnes, tebe.**

Príslovie 22:19

Čo bolo od počiatku, čo sme počuli, čo sme videli svojimi očami,
na čo sme sa dívali, a čoho sa naše ruky dotýkali,
o slove života – a ten život sa zjavil,
a videli sme a svedčíme a zvestujeme vám ten večný život,
ktorý bol u Otca a zjavil sa nám –, teda čo sme videli a počuli,
zvestujeme vám, aby ste aj vy mali obecenstvo s nami.
A naše obecenstvo je s Otcom a jeho Synom, Ježišom Kristom.

1. Jánov 1:1-3

A tak teda vy, čo ste počuli od počiatku, to nech zostáva vo vás.
Keď zostane vo vás to, čo ste počuli od počiatku,
aj vy zostanete v Synovi aj Otcovi.
A toto je to zaslúbenie, ktoré nám on zaslúbil,
večný život.

1. Jánov 2:24-25

obsah

Evanjelium – Božia moc	2	Protivenstvá, utrpenie a láska	
Poznanie Božej slávy v Synovi	3	v živote veriaceho	31
Boží Syn prijal ľudskú prirodzenosť		Viera a nádej	35
Boh s nami	10	Si na správnej ceste?	38
Istota Božieho súdu	15	Modlitba Otče náš	40
Život viery	25	Web stránky združenia Solas	43

Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život. Lebo neposlal Boh na svet svojho Syna, aby súdil svet, ale aby bol svet spasený skrze neho. Kto verí v neho, nebude odsúdený, ale ten, kto neverí, už je odsúdený, lebo neuveril v meno jednorodeného Syna Božieho.

Ján 3:16-18

Evanjelium – Božia moc

Lebo sa nehanbím za evanjelium Kristovo, lebo je mocou Božou na spasenie každému veriacemu, Židovi predne i Grékovi.

Rímskym 1:16

Slovo *evanjelium* je u veriacich dobre známym pojmom. Dnes ho poznáme ako dobrú správu o spasení, o Božej záchrane. Konkrétne v týchto posledných dňoch je to radostná správa o osobe a diele Ježiša Krista z Nazareta. O jeho prvom príchode sem k nám v ľudskom tele. O jeho činoch, učení, utrpení, smrti, vzkriesení a oslávení. V zúženom zmysle tohto slova môžeme povedať, že evanjelium je radostná správa o Ježišovi Kristovi a s ním aj o prichádzajúcom Božom kráľovstve („*a hovoril: Naplnil sa čas, a priblížilo sa kráľovstvo Božie. Čiňte pokánie a verte v evanjelium!*“ – Marek 1:15).

Evanjelium zachraňuje ľudí, ktorí v neho uverili a veria, lebo je Božou mocou na spasenie. Prijatie evanjelia celou bytosťou, v biblickej terminológii „celým srdcom“, privádza veriaceho k novému životu (Rímskym 1:16), k účasti na vsta-

ní z mŕtvych (Rímskym 6:4-5) a k premeene celej jeho bytosti (2. Korinským 5:17; Kolosenským 3:1-2). Evanjelium, ktoré nazývame aj evanjeliom Kristovým, je Božie poslanstvo ľuďom. Je určené Židom aj pohanom, teda všetkým ľuďom, preto sa má kázať všetkým bez rozdielu (Efezským 2:15-18). Všetkých vyzýva k rozhodnutiu, prijatiu (2. Korinským 5:20) a k poslušnosti evanjeliu (Rímskym 1:5, 16:25). Zjednocuje všetkých, Židov aj pohanov, do jedného ľudu v Ježišovi Kristovi, lebo všetkým zvestuje spásu v jeho mene. Zjavuje Božiu spravodlivosť, privádza k viere v Boha a dáva nový život všetkým, ktorí uveria v Kristovo meno (Skutky 4:12).

Všetky Božie zaslúbenia sú obsiahnuté v Ježišovi Kristovi a stávajú sa pre človeka skutočnosťou skrze vieru v evanjelium:

Lebo všetky zaslúbenia Božie, koľko ich je, sú v ňom áno a preto aj skrze neho amen, Bohu na slávu skrze nás.

2. Korinským 1:20

A oznamujem vám, bratia, evanjelium, ktoré som vám zvestoval, ktoré ste aj prijali, v ktorom aj stojíte, skrze ktoré i spasení bývate, ak držíte v pamäti, akým slovom a v akom zmysle som vám ho zvestoval, iba ak by ste boli nadarmo uverili.

Lebo medzi prvým som vám vydal, čo som aj prijal, že Kristus zomrel za naše hriechy podľa písem, a že bol pochovaný a že v tretí deň vstal z mŕtvych podľa písem.

1. Korinským 15:1-4

Teda za Krista posolstvom, ako čo by sám Boh napomínal skrze nás, prosíme za Krista, zmierte sa s Bohom!

2. Korinským 5:20

Drahoslav Vajda

Poznanie Božej slávy v Synovi

Lebo je to Boh, ktorý povedal, aby sa zo tmy zaskvelo svetlo, ktorý sa zaskvel v našich srdciach na osvietenie známosti slávy Božej v tvári Ježiša Krista.

2. Korinským 4:6

Témou článku je poznanie Božej slávy v tvári Ježiša Krista. Zaujímať sa o zjavenie Boha v evanjeliu, osobe a diele Pána Ježiša Krista.

Úvod

Písali sme už o tom, že Božia sláva sa zjavuje cez stvorenstvo každému jednému človeku, ktorý je na tvári zeme. Božiu slávu poznávame cez stvorenstvo takým spôsobom, že veci, ktoré sú o Bohu neviditeľné, jeho večná moc a jeho božstvo, Boh zjavuje v tvorstve. Je veľmi dobré rozjímať o týchto veciach a aj takto spoznávať Božie veličenstvo, jeho veľkú moc, jeho božstvo.

Iná možnosť poznania Božej slávy je takpovediac v tvári Adama, a to kvôli tomu, že človek je obrazom Boha a Boh sa zjavuje aj cez tento obraz. Oveľa lepším, dokonalým obrazom Boha je však Ježiš Kristus z Nazareta. Na tento obraz sa v tomto článku zameriame.

Nosný text, z ktorého budeme vychádzať, je nasledovný: „*A ak aj je zakryté naše evanjelium, zakryté je u tých, ktorí hynú, u ktorých boh tohto sveta oslepil zmysly, zmysly neveriacich, aby sa im nezablesklo osvietenie evanjelia slávy*

Kristovej, ktorý je obrazom Boha. Lebo nekážeme sami seba, ale Krista Ježiša ako Pána, a sami že sme vašimi sluhami pre Ježiša. Lebo je to Boh, ktorý povedal, aby sa zo tmy zaskvelo svetlo, ktorý sa zaskvel v našich srdciach na osvietenie známosti slávy Božej v tvári Ježiša Krista.“ (2. Korinským 4:3-6). Štvrtý verš oznamuje, že Pán Ježiš Kristus je obrazom Boha a tento obraz v plnosti zjavil Božiu slávu. Iné obrazy (stvorenstvo, prvý človek Adam) nezjavili Božiu slávu v plnosti. Zjavili len jej časť alebo nejakú jej súčasť, a preto, aby Boh v plnosti zjavil svoju slávu, musel prísť lepší a dokonalejší obraz. Tým najlepším a najdokonalejším obrazom Boha je jeho Syn, Ježiš Kristus. Takže plnosť zjavenia Boha sa prejavila v osobe Pána Ježiša Krista.

Kristus je obrazom Boha

V Liste Židom čítame, že Kristus je odlesk slávy Boha a obraz jeho podstaty: „*ktorý súc odleskom jeho slávy*

a obrazom jeho podstaty...“ (Židom 1:3). V Liste Kolosenským čítame, že Kristus je obraz neviditeľného Boha: „*ktorý je obrazom neviditeľného Boha...*“ (Kolosenským 1:15) a že v ňom prebýva plnosť božstva: „*lebo v ňom prebýva všetka plnosť božstva telesne*“ (Kolosenským 2:9). Z Písma tiež vieme, že sám Pán Ježiš Kristus povedal „*kto videl mňa, videl Otca*“ (Ján 14:9), a pritom nemal na mysli svoje fyzické rysy tváre, ale hovoril o prítomnosti, prebývaní, charakteristických vlastnostiach, všetkých atribútoch a podstate svojho bytia.

Na tomto mieste urobíme malú odbočku. Verše, ktoré sme teraz citovali, nech zostanú s nami a v nás preto, lebo je veľmi dôležité sa na ne rozpomenúť, keď budeme zvestovať evanjelium slávy Božieho ukrižovaného Syna. Veľakrát sa nám stane, že keď budeme ľuďom svedčiť o Bohu a o Ježišovi Kristovi a povie-me im: „Uver v Pána Ježiša Krista alebo prijmi Pána Ježiša Krista“, dostaneme od nich odpoveď: „Ja verím v Ježiša Krista tak ako ty. Ja som prijal Ježiša Krista“, a pritom nie vždy to musí znamenať, že hovoria o skutočnom a tom istom Pánovi Ježišovi Kristovi, ktorý je zjavený v Písme.

Spomínam si na jednu pani, s ktorou som hovoril počas jednej evanjelizácie. Bola veľmi nadšená z toho, že sa koná evanjelizácia. Mal som s ňou dlhší rozhovor a rozprávali sme sa o Bohu, o evanjeliu a celý čas to vyzeralo, že ona evanjeliu uverila. Nakoniec sme sa dostali k otázke Božej trojice a k božstvu Pána Ježiša Krista. Tam sa zrazu ukázalo, že táto pani neverí, že Ježiš Kristus je Boh. Pre ňu Boh je len Otec. Keď sa stretne s takýmto človekom, zbytoč-

ne mu budeme hovoriť: „Uver v Pána Ježiša Krista a prijmi Pána Ježiša Krista“. Takémuto človeku najprv potrebujeme z Písma ukázať, že Ježiš Kristus z Nazareta je v plnosti Boh. Tak, ako je v plnosti človekom, tak je v plnosti aj Bohom. Práve do takejto situácie sa veľmi hodí verš, ako je Kolosenským 2:9, a tiež iné hore citované a im podobné verše.

Keď je takýto človek konfrontovaný priamo s Božím slovom o božstve Ježiša Krista, tak buď toto posolstvo odmietne, alebo ho prijme. Tam už niet neutrálnej pôdy. Buď verí, že Ježiš Kristus je Boh, alebo verí, že Bohom nie je. Preto aj verše ako „*kto videl mňa, videl Otca*“ sú pri zvestovaní evanjelia veľmi dôležité. Ježiš Kristus sám o sebe hovorí: „*ako má Otec život sám v sebe, tak dal aj Synovi, aby mal život sám v sebe*“ (Ján 5:26). Toto by o sebe nemohol povedať žiaden človek. To o sebe môže prehlásiť len Boh – len darca života. V zápase za evanjelium my sami potrebujeme mať jasno aj v otázke božstva Ježiša Krista a potrebujeme vedieť jeho božstvo iným jasne zvestovať v moci Ducha priamym citovaním biblických veršov.

Dva aspekty Božej slávy v osobe Ježiša Krista

Ježiš Kristus ako obraz Boha zahŕňa v sebe dva aspekty: zjavenie Božej slávy cez stvorenstvo, aj zjavenie Božej slávy cez človeka. Ako to myslím? Akým spôsobom? Hovorí to Písmo napríklad v nasledovných textoch: „*Všetko povstalo skrze neho, a bez neho nepovstalo ani jedno z toho, čo povstalo*“ (Ján 1:3), „*lebo v ňom je stvorené všetko...*“ (Kolosenským 1:16), „*a on je predto všetkým, a všetko v ňom povstalo a stojí*“ (Kolosenským 1:17), „*... pre ktorého všetko*

a skrze ktorého všetko...“ (Židom 2:10) – vo všetkých týchto veršoch sa hovorí o Pánovi Ježišovi Kristovi. Sú to mocné výroky a je úplne zrejmé, že Pán Ježiš má také božské atribúty ako Boh Otec. Teda Božia prirodzenosť osoby Ježiša Krista v sebe obsahuje celý aspekt stvorenia a celú slávu tvorstva – a to je prvý aspekt.

Druhý aspekt, teda to, že človek je stvorený na obraz Boží, je v Ježišovi Kristovi zahrnutý v tom zmysle, že vzal na seba ľudskú podobu, stal sa človekom, stal sa telom: *„A on, to Slovo sa stalo telom a stánilo medzi nami, a hľadeli sme na jeho slávu...”* (Ján 1:14). Prečo sa Boh v osobe Ježiša Krista stal človekom? Prečo Ježiš Kristus neprišiel na túto zem ako anjel alebo ako nejaká úplne iná bytosť? Je veľmi dôležité, aby sme to vedeli. Odpoveď na túto otázku nachádzame napríklad v Liste Kolosenským: *„i vás, ktorí ste boli kedysi odcudzení a nepriateľmi myslou v zlých skutkoch; ale teraz vás zmieril v jeho ľudskom tele skrze smrť, aby vás postavil svätých, bezvadných a bezúhonných pred ním“* (Kolosenským 1:21-22). Prišiel, aby zomrel za náš hriech. Aby zomrel za náš hriech, tak musel prísť ako človek v ľudskom tele. Keď chcel Boh zmieriť človeka so samým sebou, muselo sa to udiť v ľudskom tele a muselo sa to udiť skrze smrť. Prečo? *„... pretože skrze človeka smrť, skrze človeka i zmŕtvychvstanie mŕtvych“* (1. Korintským 15:21). Hriech sa stal v tele, preto musel byť aj odsúdený v tele (Rímskym 8:3). Je to také dôležité, že sa od toho odvádza aj pomenovanie Pána Ježiša „Syn človeka“. Je to také kľúčové, že Božie slovo vyučuje o jeho úlohe v pozícii posledného Adama/človeka, či

druhého človeka/Adama (Rímskym 5; 1. Korintským 15:45+47). Písmo, keď zjavuje Ježiša Krista, zjavuje ho ako večného Božieho Syna, ale rovnako aj ako druhého Adama (1. Korintským 15:47) a ako posledného človeka (1. Korintským 15:45). Prvý Adam reprezentoval a zástupne konal za všetkých ľudí. Pán Ježiš reprezentuje a zástupne konal za celý vykúpený Boží ľud.

Takže oba aspekty, stvorenstvo ako zjavenie Božej slávy a človek ako obraz Boží, sú v Ježišovi Kristovi ako obraze Boha úplne obsiahnuté. V ďalšom texte budeme hovoriť o tom, že on je oveľa viac ako len obraz, o čom sme doteraz nehovorili.

Obraz Boha Vykupiteľa

Stvorenstvo ako obraz Božej slávy a Božej moci nezobrazuje to, že Boh je Vykupiteľ. Nijakým spôsobom nezobrazuje Božiu milosť. Rovnako aj človek ako obraz Boha nijakým spôsobom nevyjadruje aspekt vykupiteľa. To, že Boh je Vykupiteľ, a to, že Boh dáva milosť a milosrdenstvo, zobrazuje jediný obraz, ktorým je Ježiš Kristus. Je veľmi dôležité vedieť, že oveľa výtečnejším obrazom Boha než iné obrazy je Pán Ježiš Kristus. On zjavuje Boha ako večné Slovo (Ján 1:1-14).

Zjavuje Boha ako pravdu a zjavuje a realizuje Božiu milosť (Ján 1:14 a 17). Zobrazuje Boha ako Vykupiteľa a vykúpenie realizuje. O sebe hovorí: *„Ja som cesta i pravda i život...”* (Ján 14:6). Dokonca hovorí *„Ja som vzkriesenie“* (Ján 11:25), čo sa už vôbec o žiadnom inom človeku nedá povedať. Božia sláva sa teda nesmierne a neporovnateľne viac zjavila v osobe Ježiša Krista, než

sa zjavila v iných obrazoch. Zjavila sa aj v evanjeliu.

Božia sláva zjavená v evanjeliu milosti

Boh, keď stvoril nebesia i Zem, tak sa cez svoje stvoriteľské dielo úžasne oslávil. Božia sláva sa však ešte oveľa viac zjavila v evanjeliu milosti. Vykúpenie človeka skrze evanjelium milosti, to je úžasná Božia sláva. Táto stránka Božej slávy sa bytostne a veľmi priamo dotýka nás ľudí. Povedali sme už, že poznanie slávy Boha v tvári Ježiša Krista neznamená len mať rozumové alebo intelektuálne poznanie o tejto sláve a o osobe Ježiša Krista, ale poznanie tejto slávy znamená aj stať sa súčasťou tejto slávy, byť v tejto sláve a byť premieňaný zo slávy do slávy. V tomto zmysle a takýmto spôsobom sa to týka nás. Čo o tomto učí Písmo? My všetci nesieme obraz zemského človeka (Adama): „*Aký bol ten zemský, takí aj všetci zemskí... Ako sme niesli obraz zemského...*“ (1. Korintským 15:48-49). To, že my všetci nesieme obraz zemského človeka, Adama (1. Mojžišova 5:3), po jeho páde do hriechu, znamená, že sme všetci zemskí, všetci sme živá duša (duševní), všetci sme hriešni, všetci sme porušení a smrteľní (zomierame). Prečo je to tak? Podľa Listu Rímskym vieme, že sú dve roviny, prečo nesieme obraz zemského Adama v tom, že sme aj hriešni, aj porušení, aj smrteľní.

Hriešni sme preto, že nesieme Adamovu vinu. Adamova vina a trest za ňu prechádza úplne na všetkých ľudí. Jedna rovina nášho hriechu je tá, že aj keby sme nezehrešili (nespáchali by sme žiaden vlastný hriech, čo vôbec nie je možné), tak sme hriešni už len preto, že na nás prechádza vina z toho prvého

prehrešenia, ktoré urobil Adam. Druhá rovina je tá, že sme všetci v živote zehrešili a hrešíme. Nenájdeme jedného človeka na tvári tejto zeme, ktorý by sám svojím skutkom, svojou vôľou alebo svojimi myšlienkami nezehrešil. Takto sme vinní a hriešni v dvoch rovinách. Takže všetci nesieme obraz toho zemského. To, že sme zemskí, je preto, lebo sme zobratí z prachu zeme. To je viac než len symbolické. Po páde a keď prišlo prekliatie, Hospodin povedal Adamovi: „... *si prach a do prachu sa navrátiš*“ (1. Mojžišova 3:19). Rovnako to platí aj o nás, lebo nesieme jeho (Adamov) obraz. Aj my sme z prachu (hliny) a navrátime sa do prachu. Opäť je to viacej než len symbolická výpoveď.

Napriek tomu, že sme pozoruhodne „utkané“ stvorené živé bytosti, keď porovnáme človeka s Bohom, tak človek je len prach a hlina. Preto aj Písmo hovorí, že sme hlina alebo hlinené nádoby a On je hrnčiar. Rozdiel v tomto porovnaní je nekonečný preto, že hrnčiar je živá bytosť a hlina je neživá, je hmotou, ktorú hrnčiar formuje, ktorá nemôže sformovať sama seba. Tieto pasáže v Písme (Žalm 8:5; Jób 7:17-18; Žalm 144:3; Židom 2:6) prinášajú bázeň do našich životov, aby sme stále pamätali na to, aký je Boh mocný a zvrchovaný, a aký obrovský a nekonečný je rozdiel medzi človekom a medzi Bohom. Je udivujúce, že hoci je človek len prach a hlina, Boh sa o neho zaujíma. Písmo dokonca naznačuje, že Boh sa o človeka zaujíma viacej ako o anjelov. Preto aj Pán Ježiš Kristus prišiel ako človek, lebo Boh sa zaujíma o človeka a chce človeka zachrániť a priviesť do spoločenstva so sebou samým a do oslávenej večnej

existencie. Preto Pán Ježiš prišiel na svet ako človek a neprišiel ako anjel.

Sme zemskí, ale Písmo nám zaslubuje oveľa viac: „*Ako sme niesli obraz zemského, tak ponesieme aj obraz nebeského*“ (1. Korintským 15:49). To je veľmi zvláštne a mocné zaslúbenie a je zapísané v Písme na to, aby sme mu verili. V Liste Rímskym je zaslúbené vykúpeným Božím deťom: „*Lebo ktorých predzvedel, tých aj predurčil za súpodobných obrazu svojho Syna...*“ (Rímskym 8:29). Takže sme predurčení byť súpodobnými obrazu nebeského Pána. V Liste Filipským čítame: „*Lebo naše občianstvo je v nebesiach, odkiaľ i Spasiteľa očakávame. Pána Ježiša Krista, ktorý premení telo nášho poníženia, aby bolo súpodobným telu jeho slávy...*“ (Filipským 3:20-21). Takže cieľom nášho vykúpenia v Kristu Ježišovi je vzkriesenie a oslávenie.

Človek, aj keď je už spasený vierou v evanjelium, stále zostáva zemským a duševným telom (1. Korintským 15:46). Ale raz príde okamih vzkriesenia a naše telá budú premenené. Pán Ježiš Kristus už týmto oslávením prešiel. Keď po ukrižovaní zomrel, bol tri dni v hrobe, potom vstal, ešte štyridsať dní sa ukazoval učeníkom a bol vzatý hore do slávy (Skutky 1:9-11). Bol oslávený a teraz sedí po Božej pravici (Kolosenským 1:3; Efezským 2:6; Židom 1:3, 8:1, 10:12, 12:2). Teraz je to už ten nebeský Pán, o ktorom hovorí 1. Korintským 15:47 – a preto ho už nepoznáme podľa tela (2. Korintským 5:16). Teraz ho už nepotrebujeme stretnúť v tele na to, aby sme ho prijali a aby sme sa stali účastníkmi evanjelia, aby on bol v nás a my sme boli v ňom, lebo skrze vieru

v evanjelium s ním zomrel a bol s ním vzkriesený každý veriaci v neho.

Písmo zaslubuje, že aj my budeme oslávení. To je to predurčenie, o ktorom čítame v Liste Rímskym 8:29. Raz sa s nami stane to, že budeme oslávení, a preto Písmo hovorí, že sme uverili v nádeji. To, na čo sa nadejeme, je, že raz príde čas, kedy naše telo bude vykúpené. Prečo je to tak? Lebo *telo* a *krv* nemôžu zdediť nebeské kráľovstvo (1. Korintským 15:50). Znamená to, že ako zemský človek sa nikto nemôže dostať do nebeského kráľovstva. Prečo aj krv? Lebo v krvi je duša (3. Mojžišova 17:11). Duševné telo sa nemôže dostať do nebeského kráľovstva. To, čo je veriacim v evanjelium Ježiša Krista zaslúbené, je, že ponesieme obraz toho nebeského (1. Korintským 15:48). To znamená, že veriaci už nebude duševné telo, ale bude duchovné telo. Nebude zemské telo, ale bude nebeské telo („... a aký ten nebeský, takí aj všetci nebeskí“, 1. Korintským 15:48). S tým súvisí i to, že bude nesmrteľný, bude neporušiteľný, a že tam, kde bude po oslávení, už nebude hriech. To je nádej, kvôli ktorej sme uverili Bohu, kvôli ktorej sme uverili evanjeliu. Takže to je budúcnosť, ktorá sa má udiat. Toto s nami spraví Boh. Bude to dovŕšenie vykúpenia.

Premenenie plné oslávenia, ktoré nás ešte len čaká a ktoré s nami urobí Boh, je nám dané čiastočne ako niečo, čo sa s nami deje už teraz, tu v tomto živote, kým sme ešte v neoslávenom tele: „*No, my všetci odostretou tvárou vzhliadajúc sa v sláve Pánovej sťa v zrkadle meníme sa na ten istý obraz, od slávy v slávu, ako od Duchu Pánovho*“ (2. Korintským 3:18).

Premieňanie od slávy v slávu

Ako sa to deje? Deje sa to tak, že sa vzhliadame ako v zrkadle v sláve Pánovej, a to je to poznanie v tvári Pána Ježiša Krista. Ako ho môžem poznať? V ľudskom tele ho už nemôžem poznať preto, že už tu v tele nie je. Tak ako ho môžem poznať? Po prvé ho môžeme poznať vďaka Písmu, lebo Boh je Slovo, Kristus je Slovo a Písmo je Božie slovo zapísané. V ňom je Pán Ježiš vykreslený do najmenšieho detailu, akoby sme ho mali pred našimi očami. Viera je o veciach, ktoré sa nevidia a v Písme Pána Ježiša Krista máme opísaného tak, že skrze vieru vieme, kto je, aký je. Vieme, aké sú jeho atribúty, aké sú jeho vlastnosti, čo robil, ako žil, ako sa správal. Je nám príkladom, ktorý máme nasledovať. Písmo prikazuje, aby sme nasledovali všetko, čo robil a ako žil.

O tom, kto uveril a verí v evanjelium Ježiša Krista, v evanjelium milosti, platí, že nežije už viacej on, ale žije v ňom Kristus. Zomrel spolu s Kristom a to, čo žije, žije vo viere v Syna Božieho (Galatským 2:20). Taký už nežije sám sebe, ale žije Bohu. Toto sa ale musí premietat' do jeho života. Musí to byť v jeho živote vidieť. Lebo inak sa mu môže stať, že len klame sám seba a že si falošne niečo o sebe namýšľa. Viera sa premieta do každodenného života človeka veriaceho v Ježiša Krista.

Premieňanie od slávy k sláve je proces, ktorý znamená viac a viac poznávať osobu Ježiša Krista, jeho dielo; viac a viac sa s ním stotožňovať a viac a viac žiť jeho život. Znamená to mať podiel na súženiach a utrpeniach a dopĺňať Kristove súženia a utrpenia. Znamená to každodenné posväcovanie sa. Písmo hovorí o vyzliekaní, obliekaní – vyzliekame starého človeka a obliekame Krista. Hovorí o spaní, bdení a prebudení, a to sú všetko praktické veci, ktoré veriaci v Krista má premietnuť do svojho života.

Poznať Božiu slávu neznamená len o nej vedieť, mať o nej intelektuálne poznanie. Poznať Božiu slávu znamená byť v nej ponorený, chodiť v nej a premieňať sa od slávy do slávy tak, ako to hovorí druhý list Korintským 3:18.

Premieňanie od slávy do slávy spôsobuje Kristov Duch. Dal nám svojho Ducha, aby Svätý Duch svedčil o našom spasení (Rímskym 8:16). Dal svojho Ducha, aby nás Duch viedol, aby nám dával poznať cesty Pánove, aby nás viedol po úzkej ceste a aby sme z nej neodbočili. Preto potrebujeme byť plnení Svätým Duchom a Ducha neuhášať.

Spoznávať Pána Ježiša Krista môžeme cez Telo Kristovo, ktorým je jeho Cirkev. To znamená, že potrebujeme mať spoločenstvo s ostatnými veriacimi, potrebujeme byť organickou súčasťou miestneho zboru.

Peter Vajda

Ale ja sa nadejem na tvoju milosť; moje srdce bude plesať v tvojom spasení. Spievať budem Hospodinovi, lebo on dokoná za mňa.

Žalm 13:6

Boží Syn prijal ľudskú prirodzenosť

Boh s nami

Redakčne skrátaná druhá kapitola knihy Stuart Olyott „Ježiš je Boh aj človek“ (podtitul: Čo Biblia učí o osobe Krista), vydavateľstvo Ordo salutis, Bratislava 2002. Publikované s láskavým súhlasom vydavateľstva.

Pán Ježiš Kristus bol Bohom od večnosti. Tým, že sa stal človekom, ani trochu neubralo z toho, že bol stále Bohom. Je pravda, že sa stal niekým, kým predtým nebol. Ale naďalej ostal tým, kým vždy bol. Do tohto sveta vstúpil ako „Boh s nami“ (Matúš 1:23, evanjelický preklad). Bol to on, v kom „prebývala všetka plnosť božstva telesne“ (Kolosenským 2:9).

„Veľké je tajomstvo pobožnosti...“ (1. Timoteovi 3:16) – „Slovo sa *stalo* telom“. Znenie tohto verša je veľmi dôsledné, pretože sa tu nenachádza ani len náznak toho, žeby Slovo prestalo byť tým, čím dovtedy bolo. Po svojom vtelení bolo presne také isté ako pred ním. Nepremenil sa na telo, aby sa tak zmenila jeho základná podstata. Bol nekonečným a nemenným Božím Synom a ním aj zostal. Ale spôsobom pripojenia vzal na seba všetko, čo vyjadruje slovo *telo* (grécky: *sarx*), konkrétne celú ľudskú podstatu, ktorá pozostáva z tela a duše. V čase, keď bol medzi nami, bol Pán Ježiš Kristus naďalej *plne* Bohom.

Úžasné tajomstvo vtelenia spočíva v tom, že ten, ktorý aj naďalej neprestal byť tým, kým vždy bol, bol teraz „zjavený v tele“ (1. Timoteovi 3:16). Prišiel na miesto, kde ho bolo možné počuť, vidieť a dotýkať sa ho. Ale týmto sa nestal

nijako menším od toho, ktorý „bol od počiatku... slovom života.“ Veľký rozdiel spočíval v tom, že „život sa zjavil, ... zjavil sa nám“. Ktorý život? „Ten večný život, ktorý bol u Otca“ (pozri 1. Jánov 1:1,2). Tí, ktorí videli Krista, „hľadali na jeho slávu, na slávu ako jednorodného od Otca“ (Ján 1:14). Nevideli nikoho menšieho než od večnosti Božieho Syna! Vtelenie neznamenalo vôbec žiadnu zmenu pre jeho božskú podstatu. Namiesto toho bolo prvýkrát pred ľudskými očami odhalené božstvo. „Boha nikto nikdy nevidel, ale jednorodný Syn, ktorý je v lone Otcovom, on nám vysvetlil“ (Ján 1:18).

Jeho narodenie

To ako nám Matúš 1:22–23 pripomína narodenie Krista, bolo zároveň aj naplnením veľmi konkrétneho proroctva, ktoré vyriekol Izaiáš o sedem storočí skôr. Hovoriac ku kráľovi Achazovi vyhlásil: „Preto vám dá sám Pán znamenie: Hľa, panna počne a porodí syna a nazve jeho meno Immanuel [„Boh s nami“]“ (Izaiáš 7:14).

Achaz sa ako kráľ Judska bál, že jeho kráľovstvo bude vyhladené spojenou vojenskou mocou Sýrie a Izraela. Izaiáš dostal poslanie uistiť kráľa o tom, že ich plány vyjdú nazmar. Vyzval kráľa,

aby si žiadal znamenie od Boha, že sa tak stane, ale kráľ odmietol. Následne prorok ohlásil, že bez ohľadu na to, či si znamenie žiada alebo nie, sám Pán poskytne znamenie. Panna počne a porodí dieťa, ktoré bude *Boh*!

Bolo zrejmé, že sľúbené znamenie je udalosť z budúcnosti. Aký zmysel to však malo spomínať ho Achazovi? Aké potešenie mu to prípadne mohlo poskytnúť v období, keď si myslel, že jeho kráľovstvo bude čoskoro zničené?

Boh povedal, že Júda nikdy nebude vyhladený, keďže s ním má v budúcnosti zámer. Či Júda nepatrí *Jemu*? Či to nebola *zem Immanuela*? (8:8). Akoby sa tam mohol narodiť Immanuel, „Boh s nami“, ak by Júda prestal existovať? Budúci príchod syna narodeného z panny bol dostatočnou zárukou, že judský národ nikdy nebude vyhubený.

Tí, čo ho predzvestovali

Spomíname si, čo povedal Peter, keď vlastne hovoril za všetkých učeníkov? Ale boli tu aj iné hlasy – nebeské, pozemské a dokonca aj démonské, ktoré vydávali pravdivé svedectvo o Kristovej identite.

Prvým z nich bol hlas anjela, ktorý pastierom, plným údivu, nachádzajúcim sa blízko Betlehema, oznámil narodenie Mesiáša. „Hľa,“ povedal, „zvestujem vám veľkú radosť, ktorá bude všetkému ľudu, lebo narodil sa vám dnes Spasiteľ, ktorý je Kristus, *Pán*, v meste Dávidovom“ (Lukáš 2:10–11, dôraz pridaný autorom). Už hneď od začiatku sa mali rozplynúť všetky pochybnosti o pravej identite toho, ktorý vstúpil do sveta skrze Máriino lono.

Ježiš nezačal svoju verejnú službu skôr, než mu Ján Krstiteľ nepripravil cestu. Ale viac než pred tridsiatimi rokmi, anjel Gabriel oznámil nielen prichádzajúcu službu ešte nenarodeného Jána, ale aj toho, ktorého mal Ján predísť:

Keď sa Ján narodil, jeho otec Zachariáš bol naplnený Svätým Duchom a predpovedal: „A ty, dieťaťko, budeš sa volať prorokom *Najvyššieho*, lebo pôjdeš *pred tvárou Pánovou* pripraviť jeho cesty, dať jeho ľudu známosť spasenia, záležajúceho v odpustení ich hriechov“ (Lukáš 1:76–77, dôraz pridaný autorom). Nebolo možné nepochopiť to. Osoba, ktorú mal Ján ohlásiť, nebol nikto iný než *Boh*!

Aj sám Ján rozumel tomu, čo oznámili Gabriel a Zachariáš. Svoju úlohu chápal rovnakým spôsobom. Nielen, že bol poslom, ktorého predpovedal Malachiáš, ale bol aj naplnením proroctva z Izaiáša 40:3: „Hlas volajúceho na púšti: Upravte cestu Hospodinovu [Pánovu], urovnajte na pustine hradskú nášmu Bohu.“ (viď Ján 1:22–23).

Keď Ježiš prišiel k Jordánu, Ján (Krstiteľ) ho jednoznačne označil za toho, o ktorom hovoril (Ján 1:29–30). Ježiš je Boh! A pritom Ján označuje tohto zaslúbeného ako „Baránok Boží“ a „Syn Boží“ (Ján 1:29,34). Syn Boží je Boh! Ale Syn nie je Otec, pretože vo chvíli, keď Ján pokrstil Ježiša, zaznel z neba hlas, ktorý vyhlásil: „Ty si ten môj milovaný Syn, v tebe sa mi zalúbilo“ (Lukáš 3:22).

Bola ešte aj iná príležitosť, keď hlas z neba vydal nezameniteľné svedectvo o Kristovej identite. Ale tentokrát tu nebol len hlas, ale aj niečo navyše. Kristove telo žiarilo nebeským leskom. Bolo vidieť slávu jeho božstva. Jeho

tvár sa zmenila a jeho odev sa stal bielym a lesklým. Opis tejto udalosti dáva jasne najavo, že osvetlenie nebolo len externé, akoby od reflektoru. Zmena sa udiala zvnútra. Grécke slová, ktoré použili pisatelia evanjelií, ukazujú, že jeho odev vydával oslňujúce záblesky svetla. Práve vtedy, keď boli Peter, Jakub a Ján svedkami tejto udivujúcej premeny, nebeský hlas prehlásil: „Toto je ten môj milovaný Syn, v ktorom sa mi zaľúbilo“ (Matúš 17:5).

Za normálnych okolností nebolo na Kristovom fyzickom vzhľade nič také, čo by zjavilo jeho božskú identitu. Premenenie bolo mimoriadne a udialo sa iba raz. Traja svedkovia mali príležitosť vidieť to, čo bolo ináč zahalené. Ale fakt, že to bolo zahalené, nič nemení na samotnej pravdivosti jeho pravej identity. Ježiš z Nazareta bol vteleným Bohom!

No to, čo bolo v zásade zakryté ľudským očiam, nebolo skryté duchovnému svetu. Počas svojej verejnej služby sa náš Pán Ježiš Kristus stretol s mnohými mužmi a ženami, ktorých posadli démoni. Židovskí exorcisti tých čias vyhánali démonov len po zdĺhavom a komplikovanom rituáli. Ježiš ich vyhánal slovom a týmto okamžite vyvolal všeobecný úžas (Marek 1:27). Vo chvíľach, keď démoni vychádzali von, ohlasovali identitu toho, kto mal nad nimi takú neodškriepiteľnú moc.

Radostné prehlasovanie anjelov, priame kázanie Krstiteľa, úplný dogmatizmus nebeského hlasu a prestrašené a priečiace sa uznanie zo strany zatratených duchov, to všetko bolo súčasťou apoštolského posolstva, ktoré znelo po vzkriesení a vystúpení Pána. Menší než najmenší z apoštolov, a predsa ten,

ktorého námaha bola plodnejšia než všetkých ostatných, bol apoštol Pavol. Hneď prvá pravda o Ježišovi, ktorú začal ohlasovať bola, „že je on Syn Boží“, „že on, Ježiš, je Kristus“ (Skutky 9:20,22). Vôbec nepochyboval o tom, že ten, ktorý bol len tak nedávno ukrižovaný v Jeruzaleme, bol zaslúbeným Mesiášom a vlastnil božskú identitu. Apoštolom nikdy nenapadlo, že by vtelenie akýmkoľvek spôsobom obralo Božieho Syna o jeho večné a skutočné božstvo, alebo ho akýmkoľvek spôsobom zmenšilo.

Jeho život

S výnimkou Pavla boli všetci apoštolovia svedkami pozemského života a služby Pána Ježiša Krista.

Povedzme, či Pán Ježiš Kristus, dokonca aj ako človek, jasne nepreukazoval vlastnosti, ktoré patria len samému Bohu? Napríklad, nepochybne bol vševediaci. Pri rôznych príležitostiach vedel, čo bolo v ľudských srdciach (Matúš 9:4; Lukáš 6:8; Ján 1:47, 2:24–25; 4:14–19). Od samého začiatku poznal, kto ho zradí (Ján 6:70–71; 13:10–11). Predpovedal detaily o svojej vlastnej smrti a vzkriesení (Matúš 16:21) a Petrove zapretie a obnovenie (Lukáš 22:31–34).

Všadeprítomnosť je ďalší Boží atribút. Aj keď bolo viac ako očividné, že Ježiš bol fyzicky prítomný v jednom okamihu len na jednom mieste, jeho reč naznačuje pri niektorých príležitostiach niečo viac. Keď jednej noci rozprával s Nikodémom, netvrdil len, že je „ten, ktorý zostúpil z neba“, ale tiež „Syn človeka, ktorý je v nebi“ (Ján 3:13, dôraz pridaný autorom). Jeho očividné človečenstvo mu nezamedzilo naďalej pôsobiť a existovať v tej duchovnej dimenzii,

ktorá mu vždy patrila a uplatňovať tam svoje božské výsady. Nemenej udivujúce bolo jeho zaslúbenie, že dokonca aj počas svojho pobytu na zemi bude prítomný všade, kde sa dvaja alebo traja zídu v jeho mene (Matúš 18:20). Z jeho fyzických perí počuli apoštolovia jeho zaslúbenie: „A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skonania sveta“ (Matúš 28:20). Kto iný ako Boh sám by mohol vyriechnúť všetky tieto veci a dať takéto zaslúbenie?

Už sme sa vyjadrovali k Ježišovej božskej autorite, ktorá bola prítomná v jeho učení. S tou istou autoritou hovoril k vetrom a vlnám a tie ho poslúchali (Marek 4:41). Hovoril k slepým a zrazu začali vidieť, rovnako k hluchým a tí mohli počuť (Matúš 9:27–33; Marek 7:34–35). Na jeho slovo začali chodiť chromí, chorí boli uzdravovaní a dokonca aj mŕtvi boli kriesení! (Ján 5:8–9; Lukáš 17:11–19; Marek 5:41–42; Lukáš 7:14–15; Ján 11:43–44). Najpodobnejšie Bohu však bolo to, že odpúšťal hriechy (Marek 2:7–10; Ján 8:11).

Jeho smrť a vzkriesenie

Práve tak ako Kristov život prízvukoval jeho božstvo, to isté platí aj o udalosti Kalvárie a štyridsiatich dňoch medzi jeho vzkriesením a triumfálnym návratom do nebies.

Nová zmluva nepozná žiadne pochybnosti vo veci identity osoby, ktorá visela na Golgotskom kríži. Hriešny svet ukrižoval „Pána slávy“ (1. Korinským 2:8). Ten, ktorý si kúpil cirkev „vlastnou krvou“, bol *Boh!* (Skutky 20:28). „*Boh* bol v Kristovi mieriac so sebou svet“ (2. Korinským 5:19, dôraz pridaný autorom). Jeho smrť ho v žiadnom prípade neobra-

la o jeho identitu, pretože „hoci bol Syn, naučil sa poslušnosti z toho, čo trpel“ (Židom 5:8). Podstatou osobnej viery je hľadieť na Kalváriu a vyhlasovať, že „Syn Boží ... si ma zamiloval a vydal sám seba za mňa“ (Galatským 2:20).

Ale ešte väčšiu ukážku jeho božstva poskytlo vzkriesenie nášho Pána. Predpovedal ho a ak by sa neudialo, bol by navždy spochybnený ako Vykupiteľ a Boží Syn. Ale ono *sa udialo!* Pokusy vysvetliť ho ináč alebo poprieť jeho historickú realnosť majú svoj koreň v neviere v nadprirodzené, a nie v nejakom objektívnom preskúmaní evidencie, ktorá je absolútne presvedčivá. Kristovo vzkriesenie stojí na stránkach histórie ako dobre overený a nepopierateľný fakt.

To, že Boh vzkriesil Krista z mŕtvych sa rovnalo tomu, že ho deklaroval ako svojho Syna. Tento akt bol Božou pečiatkou na božstvo nášho Pána (Rímskym 1:4). Počas svojho života náš Pán o sebe tvrdil, že je Syn Boží, ale jeho nepriatelia neprestajne odmietali toto jeho tvrdenie. Práve na základe toho, že zopakoval tento svoj nárok pod prísahou, získali Židia presvedčenie o tom, že je vinný z rúhania, čo ich pohlo k tomu, aby ho odsúdili na smrť (Matúš 26:63–66). Keď bol ukrižovaný získali od pontského Piláta povolenie zapečatiť vchod do jeho hrobu a postaviť tam stráž, pretože si pamätali, že, ešte kým bol nažive, povedal: „Po troch dňoch vstanem“ (Matúš 27:62–66). Tieto slová sa očividne zaryli hlboko do ich mysli a primäli ich k tomu, aby k jeho hrobu postavili vojenskú stráž.

Kristovi nepriatelia jasali nad jeho smrťou, ale ich radosť netrvala dlho.

Napriek každej opozícii, Boh vzkriesil svojho Syna z mŕtvych. V jeho vzkriesení nebesá mocne dosvedčili to, že bol tým, za koho sa vydával. Jeho výroky boli plne potvrdené a preukázané ako pravdivé. Už nikdy viac nebude potrebné pochybovať o jeho božstve. Jeho synovstvo bolo príčinou jeho vzkriesenia. Jeho vzkriesenie zase najvyšším dôkazom tohto synovstva.

Keď sa Kristus zjavoval po svojom vzkriesení, robil to s úmyslom presvedčiť svojich učeníkov, že porazil smrť a tiež preto, aby prijali jeho nárok na to, že je Bohom. Jeho vystúpenie im malo ukázať, že už ďalej nemajú očakávať takéto zjavovania sa. Akoby len mohlo jeho vzkriesené telo natrvalo prebývať ďalej na zemi? Musí odísť, ale cez oslávenie a nie tým, žeby znova zomrel. Pozoruhodný spôsob jeho odchodu bol úplne

primeraný vo svetle jeho zázračného príchodu do sveta ľudí a zázrakov, ktoré od chvíle svojho príchodu konal. Navyše, dar Svätého Ducha pre jeho cirkev bol závislý na tom, aby najprv nastalo jeho oslávenie (Ján 7:37–39).

Kristove vystúpenie dalo jeho ľudu aj konečné uistenie o tom, že dielo, ktoré prišiel vykonať, bolo ukončené k úplnej spokojnosti jeho Otca. Bol vyvýšený na miesto Otcovej pravej ruky, kam sa posadil. Tento obraz nám ukazuje Krista, ako vládne a uplatňuje svoju božskú všemohúcnosť. Vypovedá o jeho absolútnej suverenite nad celým vesmírom. Nachádza sa na tomto poste, pretože má *právo* byť tam. Kto by teraz mohol pochybovať o tom, že ten, kto medzi nás prišiel, je niekto iný ako sám Boh? Kto iný ako Boh smie sedieť na Božom tróne a prejavovať Božiu moc?

Istota Božieho súdu

Preto si neomluvitelný, ó, človeče, každý, kto súdiš, lebo v čom súdiš iného, sám seba odsudzuješ, lebo robíš to isté sám ty, ktorý súdiš.

Rímskym 2:1

V prvej kapitole listu Rímskym čítame, že človek je súdený už len samotným faktom stvorenia, lebo podľa stvorenia by mal človek byť schopný uvedomiť si, že existuje Boh a Boha uctievať. Dôsledkom toho, že človek tak nerobí, je ľudská nemorálnosť. V druhej kapitole tohto listu sa Pavol presúva od svedectva prírody k samotnému človekovi a jednoduchým spôsobom usviedča a privádza všetkých ľudí pod Božie odsúdenie. Tejto téme z druhej kapitoly listu Rímskym sa venujeme v tomto článku.

Úvod

To, čo odsudzuje každého človeka v kapitole dva, je predovšetkým jeho súdenie druhých (odsudzovanie, kritizovanie) a tiež jeho vlastné svedomie. Pavol v tejto kapitole prehlasuje, že aj vo vnútri človeka je sudca. Jednak nás teda súdi príroda, ale tak isto aj my sami seba súdime. Uvidíme, že Pavol v tejto kapitole tvrdí oveľa viac než len to, že sme hriešnici a že už len kvôli tomuto nášmu postaveniu pred Bohom si zaslúžime spravodlivé Božie odsúdenie.

Viem, že toto nie je zvesť plná šťastia a radosti, ale Pavol preto, aby mohol predložiť dobrú správu evanjelia, chce, aby človek chápal a poznal svoje skutočné postavenie pred svätým Bohom. Častokrát je táto správa ťažká, aby ju človek prijal (strávil), a to preto, lebo o sebe zmyšľala oveľa lepšie, než aký v skutočnosti je. Môžeme niekoho prijať k tomu, aby uznal, že je hriešnik – ved' predsa všetci robíme chyby a nikto nie je dokonalý – ale to, čo ľuďom bráni prijať spasenie, je, že svoje hriechy ne-

považujú za nič také strašné a veľké, za čo by si zaslúžili úplné Božie odsúdenie.

Hovorili sme s ľuďmi na ulici a jeden mladý muž povedal: „Áno, pácham hriechy, ale to nie je nič také, o čo by sa Boh nejako veľmi zaujímal. To sú len také malé hriechy.“ Vyznanie nedokonalosti je jedna vec, ale priznať, že táto nedokonalosť si zaslúži večné odsúdenie, je druhá vec. To je ale práve to, o čom Pavol chce čitateľov a poslucháčov presvedčiť v druhej kapitole listu Rímskym. Začneme hneď prvým veršom: „*Preto si neomluvitelný, ó, človeče, každý, kto súdiš, lebo v čom súdiš iného, sám seba odsudzuješ, lebo robíš to isté sám ty, ktorý súdiš*“ (2:1).

Istota Božieho súdu

Keď Pavol začína druhú kapitolu slovami: *Preto si neomluvitelný* – odkazuje sa na posledný verš prvej kapitoly (1:32) a na tých, ktorí, *dobre poznali právo Božie*. Ty, človeče, vieš, že Boh je spravodlivý, a preto nemáš výhovorky. Pavol vo všeobecnosti upozorňuje každého

človeka, že je bez akejkoľvek výhovorky. Hovorí mu: „Nemáš nič, čím by si sám seba obrátil.“ Žiadnej výhovorky nemáš preto, lebo ty súdiš iných. Človek, na ktorého Pavol ponajprv útočí, je človek morálny – „dobrý človek“. Dôvod, kvôli ktorému sme ho nazvali „dobrým človekom“, je ten, že rozoznáva dobré od zlého. Jeho dobrota nie je v tom, že nie je alkoholik, alebo že nemláti svoju ženu a nerobí ani iné zlé veci. Preto, že je takým morálnym človekom, tak ukazuje prstom na niekoho iného. Čo z neho robí morálneho človeka? O sebe je presvedčený, že je morálny preto, lebo nepije, ale ten druhý je nemorálny preto, lebo pije. Boh mu na to hovorí, že v tej chvíli už nemá žiadnu výhovorku.

Ak si niekedy kritizoval skutky iného človeka, a ak v čomkoľvek súdiš iného človeka a povieš „to, čo on urobil, je zlé“ bez ohľadu na to, aké to bolo otrasné, Pavol ti hovorí, že hneď, vo chvíli, keď to urobíš, keď vynesieš svoj súdny výrok, stávaš sa vinný. Hovorí, že je to preto, lebo čokoľvek, čo súdiš, robíš aj ty sám. Všetci môžeme o Hitlerovi povedať: „To, čo ten človek urobil, je zlé, strašné, veď to je horšie, ako čo robí zvier.“ Pritom ty si nespôsobil druhú svetovú vojnu, nenažil si sa ani vyhladiť židovský národ, ale tento istý hriech prebýva v tvojom srdci. Aj keď si nikoho nezavraždil, tak si nenávidel, a preto hneď, ako sa stávaš sudcom a kvôli nejakému hriechu ukážeš prstom na niekoho iného, tak ti Písmo hovorí: „Dobre, ale teraz si vinný aj ty!“

Verš dva hovorí o dvoch veciach: „A vieme, že súd Boží je podľa pravdy na tých, ktorí robia také veci.“ Tou prvou je istota Božieho súdu a druhou to, že

Božie odsúdenie je podľa pravdy. Hovorí: *Vieme, že existuje Boží súd.* Preto, že to vieme, mali by sme sa pripraviť na stretnutie s naším Stvoriteľom. Prečo by sme sa mali pripraviť na toto stretnutie? Dôvod je veľmi jednoduchý a praktický – lebo vieme, že všetci ľudia sa s ním musia stretnúť. Písmo o tom svedčí s nespochybniteľnou istotou (pozri napr. Rímskym 3:1-19). Denne sa pripravujeme na budúce udalosti. Je to úchvatné, že denne robíme praktické veci, aby sme predišli nepríjemným situáciám. Napr. kúpeme alebo sprchujeme sa preto, lebo zo skúsenosti vieme, že ak to neurobíme, neskôr budeme zapáchať. Umývame si zuby preto, lebo prakticky vieme, že ak to nebudeme robiť, tak príde deň, keď nám zuby povypadávajú. Tieto veci vieme a tak ich denne prakticky vykonávame, ale veľmi často úplne ignorujeme to, čo nevyhnutne príde, a tým je *Božie odsúdenie* v deň, keď sa stretneme s Bohom tvárou v tvár. Ľudia sa však deň čo deň správajú tak, ako keby toto vôbec nebola pre nich dôležitá otázka, ako keby o toto vôbec nešlo.

Počas evanjelizácie na ulici sme sa rozprávali so skupinou mužov. Jedného z nich som sa opýtal: „Čo urobíš, keď sa stretneš s Bohom?“ Odpovedal mi: „Vieš čo, to je podivná otázka. My tu nezvykneme len tak posedávať a hovoriť o takýchto postranných, nepodstatných otázkach pre celý ten čas, čo tu žijeme.“ Pýtam sa: „Teda to je nepodstatná otázka? Ale toto je otázka na celý náš život a dôvod našej existencie.“ Jediný dôvod, prečo si teraz tu, je kvôli tomu dňu, keď nakoniec zomrieš a stretneš sa s Bohom, lebo cieľom existencie človeka bolo pri-niesť Bohu slávu. Človek sa však teraz

dostal už do bodu, kde hovorí, že toto je nepodstatná otázka a že sú tu vážnejšie veci, o ktoré sa treba starať. Pritom je veľmi dôležité, čo máme v zozname svojich vecí na prvom mieste. Potrebujeme mať na pamäti a uvedomiť si skutočnosť tohto života, a to preto, lebo často za skutočnosť považujeme iba to, čo môžeme vidieť, ale to, čo je „ešte viac skutočné“, je to, čo nie je možné vidieť – a to je Boh. On je skutočnosť a zdroj celého vesmíru. A tak po prvý raz vidíme, že Boží súd je nevyhnutný. Je to realita, skutočnosť, ktorej neunikneme.

Boží súd je podľa pravdy

Človek má na všetko skreslený pohľad, a to kvôli hriechu. Boh ale nie je nijako zasiahnutý touto chorobou a jeho súd je vždy správny, pravdivý. Ak vznikne otázka, či je pravda to, čo hovorí Boh, alebo to, čo hovorím ja človek, tak má pravdu Boh, lebo ja človek som teraz už hriechne stvorenie. To je to, čo sa Pavol snaží povedať každému človekovi: „Boh ťa bude súdiť a bude ťa súdiť podľa pravdy.“ Nevynesie súd na základe tvojej rasy, ani na základe tvojej životnej úrovne, nebude ťa súdiť podľa tvojej národnosti, ale bude to súd podľa jeho pravdy, podľa Božieho slova. To je to ďalšie, čo by sme mali držať na pamäti.

Pred Božím súdom niet úniku

Pavol hovorí: „*A či to myslíš, ó, človeče, ktorý súdiš tých, ktorí páchajú také veci, a sám robíš to isté, že ty ujdeš súdu Božiemu?*“ (verš 3). Pavol tým hovorí: „Pozri sa, dobre, teda ty môžeš súdiť dobré a zlé. Dobre, ty sa teda pozrieš na hromadnú vraždu a povieš: *To je zlé, to si zaslúži odsúdenie.*“ Ďalej hovorí: „Ak

ty môžeš súdiť iných a ty sám si hriechny, myslíš si, že ty sám ujdeš svätému Bohu, ktorý ťa bude súdiť? Ty si myslíš, že sa Boh chystá nejako prehladiť to, čo si urobil?“ Vedie človeka k tomu, aby si uvedomil, že: „Nie je žiadny únik a žiadne výhovorky pred tým, k čomu máš prísť. Keď ty, nedokonalý človek, môžeš súdiť to, čo je správne alebo nesprávne, o koľko viac dokonalý Boh môže súdiť teba.“ Je obrovský rozdiel medzi Božím zákonom (súdom) a ľudským zákonom. V ľudskom zákone sú oblasti, cez ktoré sa dá uniknúť. Sú v ňom diery.

Niektorá sa môže nejakým spôsobom vyhnúť tomu, čo urobil, alebo sa aj nikdy ani nemusí prísť na to, čo človek urobil. Nesmierne množstvá ľudí spáchali zločiny a nikdy neboli chytení preto, že nepoznáme všetko. Nevieme sa dopátrať pravdy o každej situácii, a tak ľudia môžu uniknúť zodpovednosti za svoje zlé skutky pred svetským zákonom. Pred Bohom to tak ale nie je. Pred ním niet žiadneho úniku. Čítame: „lebo všetci ľudia stoja nahí pred tým, ktorý bude súdiť živých aj mŕtvych.“ Tvoj hriech nebude ani neobjavený, ani neodkrytý Bohom. Na rozdiel od ľudského zákona Boh hriech neprehliadne, ani naň len tak nepozabudne.

Druhou vecou je, že podľa ľudského zákona môžeme spáchať zločin na jednom mieste, potom sa presunúť na iné miesto, a dostať sa spod vplyvu, spod účinnosti zákona štátu, v ktorom bol zločin spáchaný. Niektorá spáchal nejaký zločin napr. v Spojených štátoch a neskôr ho objavili napr. v Taliansku, ale v Taliansku zákony USA neplatia a Taliansko ho do USA nechce vdať, a tak tento človek je už mimo súdnictva USA a odsúdenia.

Človek má teda možnosť spáchať zločin a presťahovať sa niekde inde. Ale u Boha to takto nie je. Žalmista hovorí: „*Kam by som zašiel od tvojho ducha? Alebo kam by som utiekol pred tvou tvárou? Keby som vystúpil na nebesia, tam si ty; keby som si postlal v hrobe, hľa, i tam si. Keby som vzal krídla rannej zory, aby som zaletel a býval pri najďalšom mori, i tam by ma sprevadila tvoja ruka, a pochytila by ma tvoja pravica*“ (Žalm 139:7-10). Neexistuje miesto, kde neplatí Boží zákon. Pre človeka neexistujú žiadne zadné vrátka, ani žiadny únik pred Bohom a jeho súdom.

Aj v štvrtej knihe Mojžišovej v 14-tej kapitole Boh hovorí ľuďom, kto on je naozaj. Hovorí: „*Ja som Hospodin, ja som Boh plný milosti a milosrdenstva. Ten, ktorý je pripravený odpúšťať, dávajúc milosrdenstvo tisícim*“ (verše 17-18). Ale na konci tohto veľkého úvodu k Božiemu charakteru je uvedený: „... *ktorý však nijakým činom nenechá bez trestu vinného...*“ (verš 18). Tým hovorí: „Nie je žiadny spôsob, ako by vinník predomnou utiekol.“ V Božom zákone nie je žiadna poznámka alebo klauzula, ktorá by umožnila niekomu vinnému utiecť cez dieru v zákone. Jediný spôsob, ako človek môže uniknúť pred Božím súdom, je ten, že sa dostane z väzenia tým, že uverí v evanjelium Ježiša Krista. Ale inak je Božie odsúdenie večné a neexistuje pred ním žiadny únik.

Božia všeobecná milosť

Určite sa nikto nebude hádať, že keď Adam a Eva zhrešili, Boh ich hneď mohol hodiť do hĺbín pekla. On ale ukázal svoju milosť – dovolil im žiť. Každý človek sa narodil s Adamovou prirodzenosťou. Ak

by Boh chcel byť už vo chvíli jeho narodenia úplne spravodlivý, ak by nemal žiadnu trpezlivosť a zhovievavosť, tak má právo odsúdiť každé novonarodené dieťa na celú večnosť. Žiaden človek nemá právo existovať. Že tomu tak nie je, je len Božia dobrota. Ľudia sa pýtajú: „Ako môžem vedieť, že je Boh dobrý? Ako to vieš ty?“ Tiež sa veľmi často pýtajú: „Ak je Boh taký dobrý, prečo teda hladujú ľudia v Afrike, prečo sa tam s nimi tak zle nakladá?“ Dôsledok toho, že Boh je dobrý, je ten, že väčšina z ľudí na svete nehladuje, a že ešte aj ty sa každý deň môžeš tešiť z dobrého jedla. Pred tým, než si bol zachránený, zaslúžil si si len a len súd, a aj napriek tomu si mal strechu nad hlavou, mal si si čo obliecť a nehladoval si, a to všetko len vďaka Božej добрote, a k tomu ešte pripočítaj, že aj tento deň ešte stále dýchaš.

Pre človeka, ktorý nie je znovuzrodený, ktorý neučinil pokánie zo svojich hriechov, je práve prejavom Božej dobroty a milosti to, že môže žiť ešte ďalšiu chvíľu. Dôvod, prečo mu je dovolené žiť, spočíva v očakávaní, že bude činiť pokánie zo svojich hriechov („*Neodkladá Pán váhajúc so zaslúbením, ako ho niektorí majú za takého, ktorý váha a odkladá; ale zhovieva vzhľadom na nás, pretože nechce, aby niektorí zahynuli, ale aby všetci prišli ku pokániu*“ – 2. Petrov 3:9). Pavol formou otázky vo verši štyri hovorí: „Ty tým všetkým pohrdaš. Pohrdaš Božou dobrotivosťou. Pozeráš sa na Božiu dobrotu, ale pozeráš sa na ňu zhora, ako keby si bol lepší ako On.“ Človeka sa pridrža obrovská pýcha a postoj, že si nejako zaslúži Božiu dobrotu a Božiu zhovievavosť, že má na ne akoby nejaké právo.

Boh však ukázal a ešte stále ukazuje svoju milosť každému jednému človekovi na tomto svete. V tomto všetkom vidíme doktrínu o všeobecnej Božej milosti.

Nikto si nezasluhuje spasenie

Pri pouličnej evanjelizácii mi jeden človek, s ktorým sme sa zhovárali, povedal: „Vieš, to, čo vy tu hovoríte, jednoducho nie je pre mňa. Ja mám iné ciele, pred sebou mám iný program a na starosti mám iné veci.“ Jeho priateľ, ktorý bol s ním a tiež počúval svedectvo evanjelia, ho prerušil a pripomenul mu: „Teraz už musíme ísť na párty.“ Rozmýšľal som o tom, ako tento človek môže vedieť, že má pred sebou ešte ďalší deň života? Boh mu môže zobrať život kedykoľvek. Je arrogantné povedať: „Toto nie je pre mňa, ja mám teraz veci, ktoré sú pre mňa dôležitejšie.“ Ale to len ukazuje pravdu Pavlovho prehlásenia, že človek pohŕda Božou dobrotou. Takéhoto človeka nachádzame v podobenstve evanjelia podľa Lukáša (kapitola 12), ako si žije svoj život a zhromažďuje bohatstvo úrody. Hovorí si: „Viem čo urobím! Zborím svoje sýpky a postavím si väčšie.“ A pritom vo svojom živote úplne ignoruje Boha. Božie slová na jeho adresu sú: „*A Boh mu povedal: Blázne, tejto noci požiadajú tvoju dušu od teba, a to, čo si nahotovil, čie bude? Tak je to s tým, kto si zhromažďuje poklady a nie je bohatý v Bohu*“ (Lukáš 12:20-21).

Človek popiera a zapiera Boha, budúce svoj vlastný život, ale pritom si vôbec neuvedomuje, že Boh už predurčil deň, v ktorom každý človek príde na jeho súd (Skutky 17:31). Ak máme vo svojich mysliach nejakú pochybnosť o tom, či

sme alebo nie sme znovuzrodení, tak už by sme ďalej nemali pohŕdať Božou dobrotou, ale mali by sme si uvedomiť, že nám dovolil žiť až po túto chvíľu a urobil všetko len preto, aby nám zjavil seba. Mali by sme činiť pokánie a odvrátiť sa od svojich ciest späť k nemu.

U veriaceho človeka je toto princíp, ktorý ho motivuje ísť ďalej a motivuje ho aj k službe. To, čo mňa motivuje viac ako čokoľvek iné, je, že si uvedomujem, čo som si zaslúžil. Každý jeden z veriacich v evanjelium Ježiša Krista bol raz dieťa hnevu a naším otcom bol diabol. Boh nám aj napriek tomu dovolil žiť, a to aj napriek tomu, že veľkú časť života sme Boha odmietali a chodili po svojich cestách. Častokrát by ma on bol mohol odsúdiť aj za málo, ale miloval ma a mal so mnou trpezlivosť. Rovnako tak aj s ostatnými.

Viem, že Ježiš Kristus zomrel za mňa. Dôvod, prečo mu teraz chcem slúžiť, je ten, že si uvedomujem, že si zaslúžim spasenie práve tak, ako každý iný – čo znamená, že si ho vôbec nezaslúžim. Zaslúžil som si len odsúdenie a hnev. Nebolo žiadneho dôvodu, prečo by ma Boh mal zachrániť, lebo deň čo deň som ním pohŕdal, ale on bol trpezlivý a bol ku mne dobrý. Zachránil ma a ešte mi dal aj dobrý život, lásku a milosť. *Preto, že Ty si mi dal všetko, čo ja môžem teraz dať Tebe? Čím Ti môžem slúžiť?* Máme motiváciu pre službu a tou je Božia dobrota.

„*Ale podľa svojej tvrdosti a nekajúceho srdca hromadíš sebe hnev na deň hnevu a zjavenia spravodlivého súdenia Boha*“ (verš 5). Tu, vo verši 5, je uvedený dôvod, prečo sa človek správa tak, ako sa správa. Pavol hovorí: „Človeče,

ty si zatvrdil srdce proti Bohu. Nechceš činiť pokánie a kvôli tomuto všetkému si uskladňuješ, zhromažďuješ Boží hnev.“ Vždy, keď odmietneš ponúknuť Božiu dobrotu, vždy, keď sa ráno zobudíš a odmietaš ho, si do svojich zásob pridávaš malý kúsok hnevu voči sebe. Nakoniec bude na teba Boží hnev vyliaty podľa toho, koľko si si ho nazhromaždil.

Táto situácia je podobná situácii s ľuďmi, ktorých vídame na ulici, ako chodia s vozíkmi a zbierajú papier, kartóny. Zbierajú, pridávajú kus po kuse, ich zbierka sa zvyšuje, množstvo im narastá až s tým nakoniec prídu do zberne a za to, čo nazhromaždili, dostanú peniaze.

Pavol hovorí, že „to je to, čo robíš práve teraz. Ty si len zbieraš Boží hnev. Na konci potom dostaneš za to mzdu a podľa množstva, ktoré si si nazbieral, ti bude vyplatené.“ Božie odsúdenie je v súlade s Božou milosťou a dobrotou, ktoré ľudia odmietli. Je podľa pravdy a v súlade s tým, čo kto urobil a koľko Božej dobroty človek odmietol.

Podľa tvojich skutkov

Odplata na súde, súdny výmer, bude stanovený podľa tvojich skutkov: „*ktorý odplatí jednému každému podľa jeho skutkov*“ (verš 6). Bude to podľa toho, čo si (u)robil.

Nie sme súdení podľa svojho pôvodu či rodiny, do ktorej sme sa narodili. Žid nemôže povedať: „Preto, že som sa narodil ako Žid, patríam k židovskému národu a som potomkom Abraháma, nebudem súdený.“ Boh hovorí: „Je to podľa toho, čo robíš.“ A tiež hovorí: „*a síce tým, ktorí v trpezlivosti dobrého*

skutku hľadajú slávu a česť a neporušiteľnosť – večným životom, a svárlivým a tým, ktorí neposlúchajú pravdy, ale poslúchajú neprávosť, bude prchlivosť a hnev; súženie a úzkosť na každú dušu človeka, ktorý robí zlé, na dušu Žida predne, i Gréka. Ale sláva i česť i pokoj každému, kto robí dobré, Židovi predne, i Grékovi“ (verše 7-10). Tento text Písma je často nesprávne chápaný. Tí, ktorí chcú dokázať a z Písma ukázať, že musíme konať dobré skutky, aby sme sa dostali do neba, poukazujú práve na tieto verše. Potvrdzujú ich argument: „Vidíš? Tu čítame, že to je v trpezlivom konaní dobrých skutkov. Tí, ktorí robia dobré skutky, dostanú večný život.“ Pritom im ale úplne uniká celý zmysel a kontext tohto textu. Pavol tu neurčuje žiadne prostriedky pre získanie ospravedlnenia. Pavol hovorí o prostriedkoch Božieho súdu. Hovorí: „Toto sú pravidlá spravodlivosti.“ Je pravda, že ak si znovuzrodený, potom budeš v trpezlivom zotrúvaní hľadať slávu a česť. Nie svoju slávu a ani nie svoju česť, ale Božiu. Vieme, že toto nás nezachraňuje a ani nezachráni, lebo spasenie a všetko, čo so spasením súvisí, je z viery a z milosti. Ale dôkazom a ovocím ospravedlnenia je to, že konáme dobré skutky.

Zlí (neospravedlnení, nespasení) robia niečo úplne iné, a to sú „tí, ktorí sú svárliví a ktorí neposlúchajú pravdy.“ Slovo *svárlivý* podľa niektorých prekladov označuje tých, ktorí vyvolávajú rozpor, čo znamená, že hľadajú svoju vlastnú cestu k Bohu. Boh stanovil cestu spasenia, ale oni k nemu hľadajú inú cestu. Boh povedal „len skrze Krista“, ale oni s tým nesúhlasia, sú s Božou

požiadavkou v rozpore a hovoria: „Ja to urobím a zvládnem skutkami.“ Tí, ktorí dobrovoľne, vedome bojujú proti evanjeliu Ježiša Krista a hovoria: „Nie, cesta len skrze Ježiša Krista nie je správna cesta. Ja mám svoje vlastné predstavy o tom, ako sa to má urobiť.“ Boh im na to hovorí, že ich odsúdenie bude väčšie. Pavol vlastne hovorí: „Rob všetky dobré veci, ktoré Božia spravodlivosť požaduje a to je to, čo vyžaduje Boží zákon. Ak to nerobíš, budeš odsúdený.“

Vo veršoch 11 a 12 Pavol predkladá ďalšiu myšlienku o Božom odsúdení: „... Boh nehladá na osobu. Lebo všetci, ktorí hrešili bez zákona, bez zákona i zahynú. A všetci, ktorí hrešili pod zákonom, budú zákonom odsúdení.“ Tu predovšetkým hovorí, že Boh nemá žiadnych miláčikov – Boh je nestranný, je nezaujatý. Boh si o tebe nemyslí, že si lepší ako niekto iný, alebo ako všetci ostatní. Ťažko to chápeme preto, lebo sme sústredení sami na seba. Prečo je to tak, že si každý básnik myslí, že jeho básne sú tie najlepšie? Prečo si každý maliar myslí, že jeho obrazy a jeho umenie je práve to najlepšie? Prečo si rodič myslí, že jeho dieťa je krajšie, lepšie a múdrejšie ako deti všetkých iných? Je to preto, lebo veľmi milujeme sami seba a sme úplne zamestnaní len sami sebou – toto vedie priamo k Božiemu odsúdeniu.

Pred tým než sme dosiahli spasenie, sme si mysleli, že aj keď Boh bude súdiť každého iného podľa svojho vysokého štandardu, vo svojom srdci má zvláštne miesto práve pre mňa, a to práve preto, lebo vidíme seba v lepšom svetle ako všetkých ostatných. Tak to ale nie je – Boh nehladá na osobu, pre všetkých má

rovnaký meter. Židom hovorí: „Pred súdnou stolicou nie ste ničím zvláštnym len preto, že ste potomkami Abraháma.“ Pohanom zase hovorí: „Preto, že nie ste z Abrahámovho potomstva, neznamená to, že utečiete Božiemu súdu.“

Pavol ďalej hovorí, ako bude súd prebiehať, podľa čoho bude Boh súdiť: „Lebo všetci, ktorí hrešili bez zákona, bez zákona i zahynú. A všetci, ktorí hrešili pod zákonom, budú zákonom odsúdení“ (verš 12). Teda všetci, ktorí hrešili pod zákonom, budú zákonom odsúdení a zahynú.

Mnohí ľudia na základe verša 12 hovoria: „Všetci tí, ktorí nikdy nepoznali úplné Božie požiadavky, pôjdu do neba.“ Úplne im unikla podstata toho, o čom Pavol hovorí. Pavol sa v tejto druhej kapitole nikoho nesnaží oslobodiť. Pavlov cieľ je každého priviesť pod odsúdenie. Hovorí: „Tebe nebol daný žiadny zákon? Ak ti nebol daný zákon, potom budeš súdený bez zákona.“ V ďalších veršoch hovorí, ako bude súd prebiehať: „Lebo nie poslucháči zákona sú spravodliví u Boha, ale činitelia zákona budú ospravedlnení. Lebo keď pohanía, nemajúci zákona, prírodou robia to, čo požaduje zákon, tí teda nemajúc zákona sami sebe sú zákonom, ako takí, ktorí ukazujú dielo zákona napísané vo svojich srdciach, o čom spolu svedčí aj ich svedomie, ako spolu svedčia aj ich myšlienky, ktoré sa navzájom obviňujú alebo aj vyhovávajú“ (verše 13-15).

Pavol v skutočnosti hovorí, že „človek bude súdený podľa toho poznania, ktoré dostal a prijal“, ale samotné poznanie alebo nepoznanie nikoho neoslobodí. Božie odsúdenie bude rôzne, ale bude, len Židia a pohanía budú odsúdení iným

spôsobom. Pre Žida, ktorý bol pod zákonom, bude odsúdenie zákonom, ktorý poznal. Pohaniam, tí, ktorí nemali zákon a nemali zákonom zjavenú Božiu vôľu, sú si zákonom sami sebe. Je v ich vnútri, majú ho v sebe, majú ho vrodenný. Pavol sa pýta: „Prečo pohaniam, ktorí nemajú zákon, robia práve tie veci, ktoré sú napísané v zákone?“ Človek, bez ohľadu na to, aký je skazený, vie, že je zlé napríklad niekoho zavraždiť. Vie to zo svojej prirodzenosti: „*Lebo keď pohaniam, nemajúci zákona, prírodou robia to, čo požaduje zákon, tí teda nemajú zákona sami sebe sú zákonom*“ (verš 14).

Okrem toho, ľudia v každej civilizácii, v každej spoločnosti a v každej komunite majú svoje zákony a pravidlá spolunažívania. Vedia, lebo si to tak stanovili, že ak si privlastnia niečo, čo im nepatrí, je to zlé. Aj keď nemajú Bibliu, tak vedia, že krádež je zlá. Boh k tomu hovorí: „Preto, že to vedia a vo svojej spoločnosti si ustanovili pravidlá, ktoré potom porušia, sú potom súdení zákonom, ktorý si sami stanovili.“

Boh tým, ktorým nebol otvorene (zjavne) daný Boží zákon, hovorí: „Tvoje vlastné svedomie ťa odsúdi.“ Toto všetci dobre poznáme ešte z doby pred tým, než sme boli spasení. Ako je napríklad možné to, že ešte skôr, než som bol spasený, som vedel, že klamstvo je zlá vec, že je to hriech? Ako to, že som sa vo svojom vnútri cítil odsúdený za to, čo som urobil? Bolo to preto, že ma súdila moja vlastná prirodzenosť. Moje svedomie a moje myšlienky. Žid bude súdený zákonom a tí, ktorí sú bez zákona, ktorí sa nenarodili alebo nežili v rodinách kresťanov, ktorí nepočuli evanjelium, budú súdení svojím svedomím a všetkým tým,

čo si sami stanovili v svojich myšliach, a potom to následne porušili – a to urobil každý jeden človek. Preto Boh cez Pavla hovorí: „Všetci sú vinní a všetci budú odsúdení.“ Tí, ktorí sú bez zákona, budú odsúdení bez neho – ale odsúdení. Tí pod zákonom budú odsúdení zákonom – ale tiež odsúdení. Kedy k tomu dôjde? To je uvedené vo verši 16: „*v deň, keď bude Boh súdiť skryté veci ľudí podľa môjho evanjelia skrze Ježiša Krista.*“

Aký cieľ sleduje Pavol vo veršoch 1 až 16?

Pavlovým cieľom je upozorniť, že Boží súd prichádza a je skutočný. Je podľa pravdy a niet pred ním žiadneho úniku. Príde na teba práve podľa toho milosrdenstva, ktoré si odmietol. Ak si svárliivy, alebo hľadáš svoje JA, tak podľa toho budeš aj odsúdený. A tento súd bude s každým jedným človekom.

Toto nie je príliš radostné posolstvo. Je to pokorujúce, ale má spôsobiť, aby si si uvedomil, kým naozaj si. Polož si otázku: „Kto som naozaj?“ Bez Ježiša Krista si v úplnom, priamom rozpore s Bohom a zaslúžiš si jeho súd. Pavol sa snaží ukázať neveriacemu človeku: „Prestaň si myslieť, že si na tom pred Bohom dobre.“

V cirkvi sa dnes udomácnila zlá doktrína a prax: „Prestaňte hovoriť ľuďom, že sú hriešnici. Robte a hovorte len tak, aby sa každý cítil dobre. Ved' nakoniec všetci sme Božie deti.“ Toto je dnešná filozofia, ale Pavol hovorí: „To tak nie je, toto nie je pravda.“ Nie všetci sme Božie deti. Ak zomrieš bez pokánia, bez toho, aby si sa znovu narodil, tak na teba príde Božie odsúdenie („... *ten, kto neverí, už je odsúdený, lebo neveril v meno jednorodeného Syna Božieho*“

– Ján 3:18). Ak si už spasený, raduj sa tomu, že Rímskym 2 sa ťa už netýka, že na teba sa už nevzťahuje žiadny súd („Kto verí v neho [v Ježiša Krista], nebude odsúdený...“, „Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život“ – Ján 3:18 a 16).

Ak si uveril v Ježiša Krista, podľa tvojich skutkov už Boh nebude súdiť všetok ten hriech, ktorý si spáchal, lebo On je verný odpustiť každý z tvojich hriechov, ale bude verný pamätať si všetko dobré, čo si urobil. A to je tá najlepšia zmluva a obchod, o akých som kedy počul. Boh povie: „Zabudnem na všetko, čo si robil proti mne a dám ti čisté svedomie. Vymažem celý tvoj záznam a celý tvoj

sklad môjho hnevu bude odstránený. Namiesto toho začnem zbierať všetky dobré veci, ktoré si urobil, a nikdy sa ti to nestratí. Namiesto toho, aby som ťa súdil za to zlé, čo si urobil, odmením ťa za to dobré, čo si urobil v mojom mene.“

Mali by sme byť pokorní a milovať jeden druhého preto, lebo Boh vylial svoju milosť na nás skrze Ježiša Krista a odstránil súd, ktorý sme si zaslúžili. Ak dnes nevieš, či si zachránený, necítil by som sa na tvojom mieste pohodlne a spokojne, ale padol by som pred Bohom a prosil ho o odpustenie. Popros ho o milosť a milosrdenstvo aj ty.

Jesse Pirschel

25. 4. 1999

Život viery

História je plná príbehov mužov a žien, ktorí vložili svoju dôveru v Ježiša Krista, ktorí mu odovzdali svoje životy a odovzdali ich pre život viery. Dôverovali Bohu, že urobí to, čo oni nemohli urobiť sami zo seba. Tým, že tak urobili, oddelili sa od tohto sveta a jeho spôsobov.

Úvod

V Písme je mnoho príkladov mužov a žien, ktorí urobili práve toto. Od začiatku biblickej histórie až po tento čas máme mnoho príkladov a mnoho ľudí, ktorých životy môžeme nasledovať a ktorým sa môžeme vo viere podobať. Môžeme sa od nich naučiť, ako veriť v Boha, dôverovať mu a ako žiť život viery.

Život v tomto porušenom svete nie je jednoduchý a nie je ani ľahký. Život má svoje problémy a svoje skúšky. Myslím, že s týmto všetci súhlasíme.

Viera v zaslúbenia

V Písme je zapísaný príbeh o Abrahámovi a jeho viere. Abrahám mal so Sárrou jediného syna, „toho, ktorého miloval“, Izáka (1. Mojžišova 22:2). Boh mu prikázal, aby ho obetoval ako spalovanú obeť. Abrahám veril Bohu, veril Božím zaslúbeniam a svoju vieru prejavil cez poslušnosť. Skoro ráno vstal a šiel (1. Mojžišova 22:3). Šiel, aby obetoval svojho jediného syna na mieste, ktoré mu k tomu určil Boh. Pozdvihol svoju ruku, aby syna obetoval, ale Boh mu v tom v pravý čas zabránil.

Toto je veľmi dôležitá Božia charakteristika – pre Boha nikdy nie je prineskoru. Boh koná vždy v pravý čas. Nech sme v akejkoľvek situácii, v akejkoľvek

skúške a zdá sa nám, že nevidíme Boha, ako pôsobí, Boh vždy koná vo svojom čase a svojím spôsobom. Jeho čas je ten pravý čas a jeho spôsob je ten pravý spôsob.

Často sa nám zdá, že neexistuje žiadne riešenie našich problémov. Čakáme, že Boh už zasiahne, ale on stále nekoná, ale potom urobí to, čo je pre nás najprospešnejšie a urobí to presne v pravý čas. Božie načasovanie je dokonalé. Čakal tak dlho, aby vyskúšal Abraháma. Môžeme byť v situácii, že očakávame na Boží zásah, ale jeho riešenie stále neprichádza. Bez ohľadu na to si môžeme byť istí, že Boh nikdy nemešká. Všetko, čo robí, robí vo svojom vlastnom čase, zasiahne vždy včas. Môžeme mu dôverovať, že zasiahne aj do našej situácie vo svojom čase presne tak, ako kedysi zastavil Abraháma, aby nepoužil zdvihnutý nôž.

Prvý krok v živote viery je dôvera v Božie zaslúbenia. Máme Božie zaslúbenia, ktorým môžeme dôverovať, stavať na nich a od nich závisieť. Tak ako Abrahám, aj my si môžeme byť istí, že Boh nezlyhá, nesklame. Nezabudni, že ak si zhrešil, Boh dal žalúbenie, že ak vyznávaš svoj hriech, on je verný, aby ti hriech odpustil.

Niekedy sme v situácii, že nevnímame Božiu prítomnosť – nevieme, kde Boh je. On ale dal zaslúbenie, že

nás nikdy neopustí ani nezanechá (Ján 14:18; Židom 13:5), a tak tomuto, a aj všetkým ostatným Božím zaslúbeniam, môžeme plne dôverovať rovnako ako Abrahám, ktorý veril, že zaslúbené potomstvo bude cez Izáka (1. Mojžišova 22:18; Galatským 4:22-31, hlavne verš 28). Biblia je plná zaslúbení, ktorým môžeme veriť a spoliehať sa na Božiu vernosť v ich naplnení. Biblia je kniha zaslúbení, a tak ich poznávajme a privlastňujme si ich.

Kráčať proti prúdu

Spravodlivý Boží služobník Noe (1. Mojžišova 6:8-9) je varovaný pred súdom prichádzajúcim na celý svet, pretože svet bol plný neprávostí. Dostáva pokyn postaviť archu (1. Mojžišova 6:14). Hoci nič nenasvedčuje blížiacej sa pohrome, Noe stavia archu a stojí proti celému vtedajšiemu svetu. To je druhá vec, na ktorú chcem upozorniť. Ak chceme žiť život viery, musíme byť ochotní a odhodlaní postaviť sa proti cestám a spôsobom tohto sveta. V tomto, myslím si, by sme lepší príklad než život Noeho ani nenašli. Noeho príklad a život dokazuje, že Boh prejavuje priazeň tým, ktorí v neho veria – a Noe našiel priazeň u Boha (1. Mojžišova 6:8).

Nie je pravda, že je ľahké urobiť správnu vec. Je ľahké robiť dobrú vec, keď to robí niekto iný. Keď je práve v móde byť nábožný, tak je ľahké byť nábožný. Ale ísť proti prúdu, keď práve každý iný pláva po prúde, to si už vyžaduje vieru.

Noe začal stavať archu vo viere. Vieť si dobre predstaviť, ako sa mu ľudia vysmievali, keď ho videli dennodenne stavať archu, aj keď nikde nebolo vidieť

žiadny náznak blížiacej sa pohromy. Noe veril Bohu a v stavaní archy neprestal. Život vo viere zahŕňa aj ochotu postaviť sa proti cestám a spôsobom tohto sveta.

Ver celým srdcom

Svedectvo o viere rímskeho stotníka podáva Písmo v Matúšovi 8:5-10. Rímsky stotník mal vieru, nad ktorou sa aj Ježiš podivil: „*Keď to počul Ježiš zadivil sa a povedal tým, ktorí išli za ním: Amen vám hovorím, že ani v Izraelovi som nenašiel tak veľkej viery*“ (Matúš 8:10). Tento stotník prišiel vo viere k Ježišovi a prosil ho o to, čo sám nemohol urobiť, ale veril, že stačí, aby Ježiš Kristus povedal slovo a jeho sluha bude uzdravený. To je ďalšia vec, na ktorú chcem upozorniť v živote viery.

Musíme si uvedomiť, že nemáme odpovede na všetky otázky, rovnako ako nepoznáme riešenie každej situácie. Naša cesta nie je tá najlepšia cesta. Musíme si uvedomiť, že Božia cesta je najlepšia cesta, a že On všetko pozná a vie, čo je pre nás najlepšie. V Prísloviach čítame: „*Nadej sa na Hospodina celým svojím srdcom a nespoliehaj sa na svoju rozumnosť*“ (Príslovia 3:5). To je niečo, čo je v rozpore s našou prirodzenosťou. Často sme v situácii, keď zamestnávame našu myseľ tým, že sa snažíme prísť na to, čo v danej situácii môžeme alebo máme urobiť. Je to naša prirodzená reakcia a závisí od nášho vlastného poznania, ale musíme si uvedomiť, že naše riešenie nemusí byť tou správnou cestou.

Stotník prišiel k Ježišovi vo viere a povedal mu, že je jeho sluha nemocný. To, aby si poprosil Ježiša o uzdravenie sluhu, už vyžaduje vieru. Ale stotník mal omnoho viac viery než len v to, že

jeho sluha bude uzdravený. Povedal: „*Pane, nie som hoden, aby si vošiel pod moju strechu, ale povedz len slovo, a môj služobník bude uzdravený*“ (Matúš 8:5-10). Nielenže vedel, že uzdravenie závisí od Ježiša, ale navyše ešte veril v silu jeho slova: „Stačí, že len povieš slovo a môj sluha bude uzdravený.“ V plnosti sa spoliehal na Pána Ježiša a jeho moc. Toto by mala byť lekcia aj pre náš život vo viere – plne sa spoliehať na Boha a nehladať svoje vlastné riešenie. Jeden z najvyšších súdov, ktoré Boh môže nad človekom vyriešnuť, je, že nás nechá ísť svojou vlastnou cestou.

Môj príbeh

Z tejto lekcie o stotníkovej viere som sa tiež niečo naučil. Navštevoval som biblickú školu a pripravoval som sa na to, že po jej skončení budem v službe pre Pána na plný úväzok. Bol som po tretom semestri, keď sme sa spolu s mojou manželkou Endži rozhodli prísť slúžiť sem na Slovensko. Vtedy sme s Endži ešte neboli manželia, len sme spolu chodili, a ja som nevidel žiadnu možnosť, ako by sme sa mohli čím skôr zosobášiť. Vnímam som, že je to Božie volanie, aby som išiel po skončení biblickej školy do služby sem do vašej krajiny, aj keď som nevedel, ako by sa to mohlo uskutočniť. Ale vedel som, že ma Boh k tomu volá a on, prirodzene, začal dávať veci do poriadku.

Nebol som ešte ženatý a nemali sme ani žiadnu podporu, aby sme sem s Endži mohli prísť a slúžiť tu, ale Boh ma začal učiť viere. Pobádal moje srdce, aby som urobil tento krok viery, ale ja som sa nevedel rozhodnúť, ako to urobiť, ako vykročiť. Potreboval som sa

s Endži najprv zasnúbiť, potom sa vrátiť do Rakúska a tam dokončiť školu, potom sa zase vrátiť späť do Spojených štátov, rýchlo sa s Endži oženit' a hneď na to prísť na Slovensko.

Chcel som sa oženit', ale nemal som peniaze ani na snubný prsteň, a tak som sa snažil nejaké si zarobiť. Začal som pracovať tak ťažko a usilovne, ako som len mohol. Boh mi dal zarobiť peniaze na prsteň, ale ten pán, ktorý mi ho predával, mi doslova vytiahol z vrečka každý jeden cent. Ale povedal som si: „Dobre, to je jeden, ten prvý krok viery.“

Potom bol na rade ďalší krok – a nie malý. Musel som ísť za Endžiným otcom, aby som ho požiadal o súhlas s našou svadbou. Jedna vec je povedať priateľkinmu otcovi, že si jeho dcéru chcete zobrať za manželku, ale úplne iná vec je, ak je priateľkin otec veľmi známy a úspešný podnikateľ. Potreboval som mu povedať, že si chcem zobrať jeho dcéru za manželku a že hneď potom ju chcem odvieť so sebou na Slovensko a že ešte k tomu nemám žiadnu predstavu o tom, z čoho tam budeme žiť a ani čo budeme jesť. Z toho všetkého som bol veľmi prestrašený, ale Boh ma učil veriť. Musel som urobiť aj tento krok viery. On sa dokázal verný ako vtedy, tak aj v každom ďalšom kroku.

Endžin otec súhlasil. S Endži sme sa zasnúbili a ja som sa vrátil do Európy a dokončil som biblickú školu. Potom som sa vrátil späť do Spojených štátov a chystali sme sa o päť mesiacov zosobášiť, čo malo byť v septembri. Stále som nemal žiadne peniaze ani len na cestu naspäť na Slovensko a nemali sme zabezpečenú ani žiadnu podporu ako

misionári. Ale to, čo som dobre vedel, bolo, že nás do tejto služby volá Boh.

Teraz, keď sme už boli zasnúbení, bolo ľahšie rozmýšľať o spoločnej službe. Nemali sme však peniaze na letenky. Rozhodol som sa začať pracovať a mal som svoju vlastnú predstavu, ako to celé uskutočniť. Dokonca som už na chvíľu začal samého seba potľapkávať po pleci, aký som chlapík, že budem pracovať celé leto, zarobím dosť peňazí a budeme mať aj na letenky, aby sme sa sem dostali – a potom budem dôverovať Bohu. A tak som si hovoril, aký chlapík viery som ja, aký som muž viery. Rozhodol som sa, že idem pracovať a idem zarábať len na letenky a potom budem veriť Bohu, že nás na Slovensku každý mesiac nakrími a dá nám miesto, kde budeme môcť bývať.

V prvú nedeľu po mojom návrate z Rakúska sme s Endži išli autom do zboru. V jednej chvíli som sa na malý okamžik pozrel/zahľadel na Endži a – narazil som do auta, ktoré išlo pred nami. Svoje auto som značne poškodil. Nuž, pomyslel som si, teraz sú moje plány fuč. Myslel som si, že poznám spôsob, ako žiť, a že kráčam vierou. Teraz som si však uvedomil, že musím celé leto pracovať na to, aby som zarobil peniaze na opravu auta. Chcel som ho síce aj tak predať, ale o havarované auto nie je veľký záujem. Boh nejako takto zobral a pokrkvál moje plány a hodil ich do koša. Urobil to Boh, aby mi takto dal ďalšiu lekciu viery, ale opäť sa v nej dokázal ako verný.

O tomto všetkom som napísal môjmu bratovi vo viere Jesse-mu P. (Džesi-mu) v nádeji, že Džesi bude mať pre mňa nejaké úžasné povzbudenie. Ale on mi

odpísal: „Vieš čo, buď ťa Boh cez toto prevedie, alebo to znamená, že ti zavrel dvere.“ Prvá časť jeho rady sa mi páčila, ale tá druhá časť už vôbec nie. Celú našu situáciu sme však nechali tak. Rozhodli sme sa spoliehať sa na Boha a naozaj mu úplne dôverovať.

Veriť Bohu nemusí znamenať, že ti je do detailov známa a zrejme cesta. Vyžaduje to vykročiť a veriť, aj keď nevieme, ako všetko prebehne – tak to bolo aj v našej situácii. Opakujem sa, ale v živote viery je dôležité si uvedomiť, že naša predstava správnej cesty nie je vždy správnou cestou, a možno to, čo si myslíme, že je cesta, cesta ani nie je. Božia cesta je najlepšia cesta – a to sa ukázalo aj v našej situácii.

Neskôr, po mojej autonehode sme sedeli u Endžiných rodičov na záhrade. Nejaký pán zaklopal na vchodové dvere, vstúpil dovnútra a povedal: „Všimol som si, že máte nabúrané auto. Pracujem u predajcu áut, kde opravujeme aj autá. Môžem vám pomôcť a opravím vám auto – urobím to za tretinu bežnej ceny.“ Bol som v úžase z toho, že tento človek prišiel, zaklopal na dvere a povedal, že nám lacno opraví auto, lebo inak by ma oprava bola stála oveľa viac. Príhoda s havarovaným autom mala šťastný koniec, ale bolo ešte mnoho lekcii viery, ktoré sa bolo treba naučiť. Boh sa vždy dokázal verným. Postaral sa o moje auto a postaral sa aj o dostatočnú finančnú podporu, aby sme mohli priletieť sem na Slovensko, byť tu a pôsobiť.

Závislosť od Božích zdrojov

(Boh naplní všetky naše potreby)

Pozrime sa na život človeka, ktorý sa volal Juraj Müller. Nazývali ho „muž

vieri“. Narodil sa v 19. storočí a slúžil v Anglicku. Jeho služba spočívala v budovaní siete sirotincov. Poskytol prístrešok pre tisícky osirelých a opustených detí.

Bol mužom viery preto, lebo uveril v Boha a veril, že sa Boh postará o všetky jeho potreby bez ohľadu na to, aké veľké alebo malé jeho potreby budú. Tým prichádzame k ďalšiemu bodu: Ak chceš žiť život viery, tak musíš dôverovať Bohu a byť závislý od Božích zdrojov. Juraj Müller je toho dobrým príkladom. Dal sľub, že o svojich potrebách nepovie nikdy nikomu len samému Bohu – a bol to človek mnohých potrieb, lebo mal sirotince a aj svoju vlastnú rodinu a o oboje sa musel starať, ale dôveroval Bohu, dôveroval v Božie zdroje. Dôveroval Božiemu sľubu, že sa Boh postará o všetky jeho potreby podľa svojho bohatstva (Filipským 4:19).

Datuje sa jeden príbeh z jeho života. Je to príbeh o tom, že raz bol v situácii, keď musel konštatovať: „Je čas na obed a my nemáme žiadne jedlo“. Spolu so svojou manželkou si klakli na kolená a modlili sa. Modlitbu ešte ani neskončili a už niekto klopal na dvere. Vonku stáli nejakí ľudia a povedali: „Pán nám položil na srdce, aby sme vám priniesli jedlo.“ Vo svojom životopise uvádza množstvo príbehov o tom, ako so všetkým išiel k Bohu a ako Boh kládol na ľudské srdcia naplnenie týchto jeho potrieb.

Toto je príklad skutočnej viery a toho, čo je v tom všetkom podstatné: veril v Božie zaslúbenie a jeho zdroje. Na pozadí celej histórie môžeme vidieť vieru, ako pôsobí v životoch mužov a žien – môžeme vidieť, ako viera účinkuje v životoch veriacich.

Kvas farizejov

„A Ježiš im povedal: *Hľad'te a chráňte sa kvasu farizejov a saducejov!*“ (Matúš 16:6, čítaj až po verš 9). V živote viery sa musíš pozerat' ponad to, čo je vidieť, aby si videl to, čo nie je vidieť (Židom 11:1).

Ježiš varuje svojich učeníkov pred kvasom farizejov. Učeníci presne nevedia, o čom vlastne Pán hovorí, a tak si myslia, že im hovorí o tom, že zabudli zobrať chlieb. Preto im Ježiš pripomína zázraky, ktoré urobil v minulosti. Aj pre nás je to dobrá lekcia o tom, že Kristova vernosť v minulosti vyžaduje od nás prítomnú dôveru. Tým, že bol verný v minulosti a preniesol ťa cez problémy, ktoré si mal, dokáže sa znova a znova ako verný nielen v prítomnosti, ale aj v budúcnosti.

Žiť vierou

Tým, ktorí sú už ospravedlnení, je prikázané žiť vierou: „... *Ale spravodlivý bude žiť z viery*“ (Rímskym 1:17). Tak isto tento verš povzbudzuje, aby naša viera rástla (prvá časť verša). Apoštol Pavol vyzýva, aby sme kráčali vierou a nie videním: „*Lebo chodíme vierou a nie videním*“ (2. Korinským 4:9). Práve tak, ako sme boli zachránení vierou, tak vierou ďalej v živote aj máme kráčať (Efezským 2:8-10).

Chcem nás povzbudiť a vyzvať, aby sme preskúmali svoje vlastné srdce bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádzame, a aby naša viera rástla a množila sa. Ak sa pýtaš: „Ako môže moja viera rásť?“, nech ťa povzbudí toto: „Počúvaj Božie slovo, skúmaj Božie slovo, čítaj Božie slovo, prichádzaj do spoločenstva veriacich v evanjelium Ježiša Krista,

počúvaj biblické kázania, lebo je to Boh, ktorý hovorí, že viera prichádza z počutia Božieho slova.“ „*Tak teda viera z počutia a počutie skrze slovo Božie*“ (Rímskym 10:17). Povzbudzujem vás ku každodennému osobnému čítaniu

Bible, ku každodennému osobnému stíšeni, ku každodennému spoločenstvu s Bohom.

Jesse Winkler

19. 3. 1999

Protivenstvá, utrpenie a láska v živote veriaceho

*Milovaní, nedivte sa ohňu, ktorý prišiel na vás pre vaše skúsenie,
ako čo by sa vám diala čudná vec.*

1. Petrov 4:12

V tomto článku sa zamyslíme nad utrpením, ktoré prichádza do života veriaceho v Pána Ježiša Krista. Prečo prechádzame utrpením?

Pochádzam z katolíckej rodiny. Ako neobrátený som chodil do kostola a z času na čas čítal Bibliu. Viackrát som sa vtedy zamýšľal nad slovami, ktoré povedal Pán Ježiš: „*a všetci vás budú nenávidieť pre moje meno*“ (Lukáš 21:17; Matúš 10:22); „*Lebo odteraz budú piati v jednom dome rozdelení, traja proti dvom a dvaja proti trom*“ (Lukáš 12:52), alebo: „*... a nepriateľmi človeka budú jeho domáci*“ (Matúš 10:35-36). Pýtal som sa: *Kedy to bude, kedy to nastane? Či vtedy, keď príde koniec sveta? Keď bude záverečné súženie?* Nikdy som to nechápal, pretože nikto okolo mňa nijakým spôsobom netrpel a ani ja sám som nepocitoval nejaké utrpenie. No všetko sa zmenilo v ten deň, keď som sa obrátil k Bohu.

Boh mi zjavil vo svojej milosti, že Pán Ježiš za mňa trpel a za mňa zomrel. Vtedy som si uvedomil, čo všetko utrpenie znamená. Začal môj nový život a následne potom, postupne, prichádzalo aj súženie, o ktorom som predtým čítal a ktoré som dovtedy nechápal. Až keď som sa ocitol v súžení, vtedy som si uvedomil, že to všetko je kvôli Pánovi Ježišovi. Pre jeho meno sme mnohokrát nenávidení od ľudí, a čo je najsmutnejšie, najčastejšie od svojich najbližších, od tých, ktorí

nás vychovávali. Od tých prichádza na nás najväčší hnev. Mnohí známi a priatelia sa pre meno Pána Ježiša Krista od nás odvracajú. Čo máme vtedy robiť?

Čo vtedy, keď prídu protivenstvá?

Myslím si, že máme urobiť to, o čom píše apoštol Peter. Našu myseľ musíme upriamiť na Pána Ježiša, lebo on prišiel na tento svet nie aby ho odsúdil, ale aby vytrpel náš trest. My sme boli tí bezuzdní hriešnici, ktorých všetky hriechy a neprávosti on zobral a vyniesol na kríž. Apoštol Peter píše: „*Keď teda Kristus trpel za nás na tele, aj vy sa ozbrojte tou istou myseľou; lebo ten kto trpel na tele, prestal od hriechu*“ (1. Petrov 4:1). Pán Ježiš nemusel prestať trpieť od hriechu, pretože on nemal žiadny hriech. Bol dokonalý a spravodlivý, nepoškvrnený, ale bol na tejto zemi a jeho myseľ bola upriamená na to, kvôli čomu sem prišiel. Prišiel vykúpiť hriešnikov a vedel od počiatku svojej služby, kam smeruje a že to, čo ho čaká, bude utrpenie, kríž a smrť.

My sme tomu uverili a uverili sme práve tomu, že on tam išiel a išiel tam dobrovoľne. Zomrel za nás, aby nás vykúpil z našich hriechov, aby sme my mohli žiť. A teda, keď sme tomuto uverili,

tak musíme potom očakávať, že to isté sa bude diať aj nám.

Predstavme si, že na kríži visíme my. Dokázali by sme vtedy pomyslieť na nejakú zlú žiadosť? Na opilstvo alebo na niečo iné, tomu podobné? Myslím si, že nie, lebo tá bolesť je strašná a nesmier-na. Zoberme si napríklad bolesť zuba. Už len pri takejto bolesti máme dost' celého sveta. A čo potom také utrpenie, ako je utrpenie kríža? Preto je napísané, že každý, kto trpel, zomrel od hriechu, alebo prestal s hriechom. A my, keď sme uverili, zomreli sme hriechu, ako je to napísané v liste Rímskym: „*vediac to, že náš starý človek je spolu ukrižovaný, aby bolo zmarené telo hriechu čo do svojej pôsobnosti, aby sme viacej neslúžili hriechu*“ (6:6). A toto je práve tá myseľ, ktorou sa máme ozbrojiť: naše telo je spolu ukrižované s Pánom Ježišom Kristom, že už nežijeme viac pre hriech alebo pre tento svet, ale žijeme pre Krista. Preto našu myseľ máme mať upriamenú na neho (Kolosenským 3:1-3), aby sme nechodili už v ľudských žiadostiach, ale tento zostávajúci čas, ktorý sme tu na tomto svete ako pútnici, žili vôli Božej (1. Petrov 4:2).

Mnohokrát som sa čudoval, prečo čelím protivenstvám a súženiam a prečo prichádzajú práve od tých najbližších? Ale my musíme byť na protivenstvá, súženia a utrpenia pripravení, lebo nás na to Pán Ježiš upozorňoval a pripravoval. Preto sa nemáme čudovať, že sa nám takéto veci stávajú: „*Pamätajte na slovo, ktoré som vám povedal, že sluha nie je väčší ako jeho pán. Ak mňa prenasledovali, budú aj vás prenasledovať...*“ (Ján 15:20); „*Učeník nie je nad svojho učiteľa ani sluha nad svojho pána... Ak*

domáceho pána nazvali Belzebúbom, čím väčšmi jeho domácich!“ (Matúš 10:24-25). Zaujímavé na tom je práve to, že ľudí vždy rozdeľuje pravda. Keď komukoľvek z neveriacich povieme pravdu o Bohu alebo pripomenieme Božie slovo, tak to takmer nikdy neprijmú a oddelia sa od nás.

„*Milovaní, nedivte sa ohňu, ktorý prišiel na vás pre vaše skúsenie, ako čo by sa vám diala čudná vec.*“ (1. Petrov 4:12). Písmo nás upozorňuje, že keď prídu na nás rôzne súženia, nemáme sa tomu čudovať. Súženie v našom živote nie je čudná vec. Je to niečo, čo máme očakávať, že nastane. Nečakajme, že tým, že nás Pán Ježiš zachránil a spasil, sa nám už nikdy nič nepríjemného či zlého nestane.

Máme byť svetlom tomuto svetu. Keď „*zažneme svetlo*“, ktoré je v nás, tak sa obyčajne dejú tie strašné veci okolo nás a s nami. To je hrozné, ako sa vtedy neveriaci a nespasení dokážu búriť a rúhať.

Skúste napr. katolíkov svedčiť a povedať mu pravdu o ceste spasenia. Keď začnete hovoriť na citlivú tému o panne Márii, tak sa v momente stanete terčom strašného rúhania. A nielen vy, ale budete svedkom aj rúhania sa voči Bohu. A to je to najstrašnejšie, keď znižujú Božiu moc. Veľakrát som sa stretol s tým, že keď hovorím o tom, že Pán Ježiš je jediný spasiteľ, jediné meno pod nebom, v ktorom je spása a vykúpenie, tak katolícka obhajoba panny Márie tvrdí, že keby nebolo jej, nebolo by ani Pána Ježiša. A to je ohavné rúhanie! To je znevažovanie Božej moci a samotného Boha. Keď je napísané, že Boh si dokáže z kameňov urobiť tých, ktorý ho budú chváliť (Lu-

káš 19:40 „*A on odpovedal a riekol im: Hovorím vám, že keby títo mlčali, kamene budú hneď volať.*“), tak vidíme jeho nepredstaviteľnú moc. Je to ten, kto stvoril nebesia, založil Zem a dal nám všetkým život, ktorému všetko patrí, azda by potom Pán Ježiš bol závislý od toho, či nejaký človek prijme alebo neprijme službu, aby ho priviedol na svet ako malé dieťa? Pán Ježiš je od večnosti Boží Syn a my ľudia si myslíme, že On by mal byť závislý od Márie, od človeka? Mária bola veľmi pokorného srdca a prijala poslanie, aby ho priviedla na svet v ľudskom tele. Ľudia veľmi znevažujú Božiu moc, keď tvrdia, že keby nebolo jej, tak by tu nebol ani Pán Ježiš.

Rovnako rozprávajú o tom, že ona Pána Ježiša všetkému naučila. Ani v tom nie je pravda, pretože prorok Izaiáš predpovedal o Kristovi, že na ňom spočívne Duch Hospodinov: „*Spočívne na ňom Duch Hospodinov, duch múdrosti a rozumnosti, duch rady a hrdinskej sily, duch známosti a bázne Hospodinovej*“ (Izaiáš 11:2). Tak aké sú v tom ľudské zásluhy? Boží Duch ho viedol, a to od malička. Potreboval snád' Boh nejaké ľudské rady, keď rozpoznal mysle ľudí, ktorí k nemu prichádzali? Poznal myseľ Petrovu, keď mu predpovedal, že ho trikrát zaprie. Odkiaľ by to vedel? Aká ľudská rada mu poslúžila? Boží Duch spočíval na ňom. Keď takto hovoríme, keď takto svedčíme, stretávame sa s protivenstvami. Takže nedivme sa tomu, že sme takto skúšaní.

Keď takto niekomu svedčíte, ihneď vás zaradí do kategórie bludárov; že sme tí, ktorí prišli o rozum. Dokonca som počul názor, že naši pastori vykladajú to slovo tak, ako je napísané.

No a ako ho majú vykladať? Pán Ježiš povedal, že múdry je ten, kto čuje jeho slovo a činí ho: „*Každého teda, kto čuje tieto moje slová a činí ich, pripodobním rozumnému človekovi, ktorý postavil svoj dom na skale.*“ (Matúš 7:24). Či si snád' z Písma máme vyberať len to, čo sa nám hodí? Čo sa nám hodí, to si zoberieme a čo sa nám nehodí, to nie? Je napísané, že ženy sa majú podriaďovať mužom („*Ženy, podriaďujte sa vlastným mužom ako Pánovi*“ – Efezským 5:22), ale to neakceptujeme, pretože to už nie je moderné, lebo dnes je emancipácia? Nie! To hovorí Boh, to je Božie slovo a Božie slovo je pravda (Ján 17:17).

Pán Ježiš smeroval ku krížu a išiel tam dobrovoľne. Židia ho veľakrát chceli zabiť a ukameňovať, ale nemohli to urobiť, pretože Božia moc a ochrana bola nad ním. Všetko smerovalo k tomu jednému jedinému dňu, v ktorom bol ukrižovaný. On k tomu dňu kráčal dobrovoľne. V mukách a utrpení sám a pokorne niesol naše odsúdenie. Na kríž šiel kvôli nám. Kvôli mojím a tvojim hriechom. Dobrovoľne znášal všetku potupu, posmešné reči, opovrhnutie, kopance a údery. Máme my snád' byť iní a očakávať niečo iné ako to, že do nášho života príde aj utrpenie, že príde odpor a súženie? Nemôžeme! Máme zmýšľať ako Kristus, teda máme očakávať, že to, čo robili nášmu Pánovi, budú robiť aj nám – a možno ešte horšie veci.

Dnes ľudí telesne nemučia, netýrajú, aspoň nie v našej krajine, ale to, čo nás zasahuje, je psychické súženie a odpor, a to je, akoby sa na nás vylieval oheň. Musíme to zniesť, a dokonca s radosťou, pretože keď sa zjaví náš Pán, tak bude

zjavená jeho sláva a spolu s ním aj my budeme oslávení (2. Tesalonickým 1:10 a 12). Preto sme skúšaní, aby sme sa dokázali.

Ako Pán Ježiš koná dnes vo svete

Pozrime sa, ako Pán koná vo svete. Používa čokoľvek na to, aby uskutočnil svoju vôľu a aby uskutočnil svoje dobro. Keď sa pozriem späť na svoj život, tak vidím, koľko vecí pre mňa urobil, aby ma nakoniec priviedol k pokániu a k viere. Dal mi spasiteľnú vieru, lebo predtým som ju nemal. Pred obrátením som vedel, že Pán Ježiš bol ukrižovaný za hriechy celého sveta – ale mňa sa to nijako netýkalo. Uvedomoval som si iba historickú skutočnosť, že Pán Ježiš zomrel, ale to vie hocikto, lebo je to napísané aj v kronikách histórie Ríma, v židovských kronikách a aj inde. Ale práve v tom je milosť Božia, že Pán Ježiš to svojím Duchom zjavuje každému, koho omilostí. Uvedomil som si, že Pán Ježiš na kríži niesol trest odsúdenia aj za moje hriechy.

Vierou sa stotožňujeme so všetkým, čo nám Pán Ježiš dáva. Stotožňujeme sa s jeho myslením. Keď tak robíme, musíme myslieť, ako myslel on, robiť tak, ako robil on, chodiť tak, ako chodil on, rozprávať tak, ako rozprával on. A v prvom rade musíme mať lásku, akú mal on. A keď ju nemáme, musíme o ňu prosiť, ale vieme, že do každého veriaceho srdca Boh lásku vyliat: „... *láska Božia je vyliata v našich srdciach skrze Svätého Ducha, ktorý nám je daný.*“ (Rímskym 5:5). Pamätám si úplne presne, ako z večera do rána zmenil moje srdce. Moje kamenné srdce zmenil na mäsité. Toto svedectvo nosím v sebe: Toho, koho som

predtým nenávidel, som zrazu miloval. To bolo niečo pre mňa také neskutočné, že som sa tomu sám divil. To robí Božia láska vyliata v našich srdciach. Ak jej máme málo, tak o ňu máme prosieť.

Peter píše v pätnástom verši „*Lebo nech nikto z vás netrpí ako vrah alebo zlodej alebo ako taký, ktorý robí zlé, alebo ako všetečník, ktorý sa pletie do cudzích vecí!*“ Keď máme lásku, nerobíme takéto veci.

Ak sa niekto až príliš mieša do rôznych debát, ohováraní na svojom pracovisku – a vieme, že je veľmi jednoduché do takýchto debát sklznúť, nechať sa uniesť – je to pre nás veľmi nebezpečné. Keď niečo nevhodné povieme, niekoho urazíme alebo niekomu ublížime, potom musíme niest' aj dôsledky svojho konania. Je napísané: „*Lebo čokoľvek seje človek, to bude i žat.*“ (Galatským 6:7). Keď si zasial zlo, zožneš zlo a nemôžeš povedať: „Ja teraz trpím, lebo som kresťan.“ Netrpíš kvôli kresťanstvu. Je to kvôli tvojej nerozumnosti, kvôli tvojej telesnosti. Ale keď má človek lásku, nebude robiť tieto veci. Nebude všetečník, nebude ohovárač, ale keď bráni Božiu pravdu, tak nech sa nehanbí, a tým oslávi Boha, aj keď utrpí nejakú škodu. Z vlastnej skúsenosti viem, že veľakrát je človek na dne a jeho duša je sklúčená z toho, že sa mu dejú zlé veci. Práve vtedy prichádza moment, kedy máme zopnúť ruky, volať k Bohu a oslavovať ho.

Ozbrojení myslou Kristovou

Takže čokoľvek robíme, aj keď prichádza súženie a utrpenie, všetko máme odporúčať nášmu vernému Stvoriteľovi. Ako je napísané: „*Lebo ste boli ako blúdiace ovce, ale teraz ste obrátení k pastierovi*

a biskupovi svojich duší.“ (1. Petrov 2:25). Biskup našich duší je Pán Ježiš a biskup je ten, kto stráži, kto dozerá. Obráťme sa vždy k nemu a nechajme sa od neho viesť, a keď prichádza utrpenie a súženie, vyzbrojme sa myslou, že Pán Ježiš bol prvý, ktorý trpel a trpel viac ako my. Budme odhodlaní brániť jeho pravdu. Odhodlaní, aj keď nevieme, ako sa časy zmenia. Možno čoskoro príde opäť

ten čas, keď nastane prenasledovanie a budeme uväznení, alebo nás možno i zabijú. Pán Ježiš nám dá silu zniesť každé utrpenie, lebo on na smrť kráčal dobrovoľne a vedel, čo ho čaká. Preto nasmerujme svoju myseľ k nemu, aby sme už nežili zostávajúci čas v tele, ale aby sme už žili vôľi Božej, aby bol Boh vo všetkom oslávený skrze Ježiša Krista, ktorý má slávu i silu na veky vekov.

Takže aj tí, ktorí trpia podľa vôle Božej, nech ako vernému Stvoriteľovi v činení dobrého porúčajú svoje duše.

1. Petrov 4:19

Vladimír Šuplata

Viera a nádej

A viera je podstatou toho, na čo sa človek nadeje, presvedčením o veciach, ktoré sa nevidia.

Židom 11:1

V článku *Učenie o viere* (Solas číslo 25, str. 27) sme sa zaoberali definíciou a vysvetlením pojmu viera. Rovnako sme tam písali, že v absolútnom slova zmysle niet neveriaceho človeka, lebo každý niečomu verí, v niečo dúfa, na niečo sa spolieha. V tomto článku sa budeme venovať vzťahu medzi vierou a nádejou.

S *nádejou* je to rovnako ako s *vierou*. Aj vysvetlenie (definícia) slova *nádej* vychádza z verša Židom 11:1, a tým má všeobecnú platnosť pre všetkých ľudí. Podstatou nádeje je viera. Nádej vychádza z viery, a preto tak ako vieru, aj nádej majú všetci ľudia. Každý sa na niečo nádeja, každý v niečo dúfa, každý niečo očakáva. Aj z hľadiska nádeje je rozdiel medzi ľuďmi v tom, na koho alebo na čo sa človek nadeje, lebo platí, aká je koho viera, taká je aj jeho nádej, pretože nádej vychádza z viery.

Tak, ako je to s vierou „neveriaceho“ (pozri opäť článok Solas číslo 25, str. 28), je to aj s jeho nádejou. Jeho nádej nemá žiadnu záruku, žiadnu istotu, že dôjde k naplneniu, lebo nevychádza z viery v jediného pravdivého, verného, stáleho (nemenného) Boha. V ďalšej časti článku budeme mať na mysli už len biblickú, spasiteľnú vieru a z nej vychádzajúcu (biblickú) nádej.

V súlade s veršom Židom 11:6 („*A bez viery nie je možné ľúbiť sa Bohu. Lebo ten, kto prichádza k Bohu, musí veriť, že*

je, a že tým, ktorí ho snažne hľadajú, je odplatiteľom“) môžeme tiež povedať, že pod *biblickou vierou* pritom rozumieme vieru upriamenú na Boha Biblie, Boha Abraháma, Boha Izáka a Boha Jakoba (2. Mojžišova 4:5), Boha a Otca Pána Ježiša Krista (1. Korinským 15:22-24; Kolosenským 1:3). O biblickej viere môžeme povedať napríklad, že: Je hlavným vyjadrením vzťahu veriaceho k Bohu. Je hlavnou vlastnosťou, základnou črtou človeka, ktorý sa obrátil k Bohu, ktorý mu bol zvestovaný v evanjeliu Ježiša Krista. Vyjadruje obrátenie a priklonenie sa človeka k Bohu (1. Tesalonickým 1:8-10). Je charakteristickou črtou veriaceho v Boha – je jeho poznávacím znamením, ktoré ho vyčleňuje spomedzi sveta.

Jedna z podstatných vlastností viery je jej stránka obrátená do budúcnosti, ktorú nachádzame spomenutú aj v popise viery v Židom 11:1. Táto jej črta sa obyčajne označuje slovom *nádej*. Veľmi často sa však, práve pre túto podstatnú črtu viery, slová *viera* a *nádej* používajú v rovnakom zmysle bez toho, aby sa medzi nimi robil rozdiel (napr.: „*ktorí skrze neho veríte v Boha, ktorý ho vzkriesil z mŕtvych a dal mu slávu, takže vaša viera je i nádejou na Boha*“ – 1. Petrov 1:21, 3:15; „*Ale želáme si, aby jeden každý z vás dokazoval tú istú snahu na plnosť nádeje (viery) do konca*“ – Židom 6:17; Židom 7:19; 1. Timoteovi 6:17; 1. Petrov 3:15; 1. Jánov 3:3; a ďalšie iné). Keďže je viera v Židom 11:1 definovaná ako *podstata nádeje*, je zrejmé, že je medzi nimi rozdiel. Z definovania pojmu viera (Židom 11:1) hneď a priamo vyplýva, že *nádej je založená na viere*, ale nie naopak: „*Lebo my v Duchu z viery očaká-*

vame nádeju spravodlivosti“ (Galatským 5:5) – tak podobne aj ďalšie verše, napr. 1. Korinským 13:13 a iné.

Predmet biblickej viery a z nej vychádzajúcej (biblickej) nádeje, je vlastne ten istý: Je ním Boh. Túto stránku vzťahu viery a nádeje môžeme vyjadriť aj nasledovnou vetou: Pán Ježiš Kristus ako predmet viery je prítomnosťou a ako predmet nádeje budúcnosťou. Pretože predmet biblickej viery a z nej vychádzajúcej (biblickej) nádeje je ten istý, to je dôvod, prečo, ako sme písali v predchádzajúcom odseku, sa slová *viera* a *nádej* často používajú v rovnakom zmysle bez toho, aby sa medzi nimi robil rozdiel (pozri tam v zátvorke citované odkazy na biblické texty).

Slovo *nádej* vo verši Židom 11:1 reprezentuje/vyjadruje všetko to, čo „vidíme“ (očami viery) v budúcnosti, na čo upriamujeme svoju osobnosť smerom do budúcnosti, o čom sme pevne presvedčení, že sa stane, čo chceme, aby sa naplnilo v našich životoch. Slovo *nádej* v tomto verši (Židom 11:1) v sebe obsahuje aj synonymické slová ako *očakávanie*, *dúfanie*, *túžba*, *želanie* a pod. Reprezentuje, zastupuje teda celú skupinu slov, ktoré vyjadrujú zameranie človeka na budúce veci.

Charakteristickým znakom *nádeje* je teda to, že sa upriamuje, díva sa do budúcnosti, upiera sa k tomu, čo leží pred nami. Viera sa viaže k prítomnosti, existuje v prítomnosti a je podstatou toho určitého, čo už je v nás, čo už máme; pravdy, ktorú už vlastníme a s ktorou sa už stotožňujeme. Je podstatou toho konkrétneho, čím žijeme v prítomnosti. Nádej je postoj očakávania toho, čo sa ešte len má stať, k čomu má dôjsť

v budúcnosti. Môžeme povedať aj tak, že *nádej* je tá stránka viery, ktorou uchopujeme to, čo leží pred nami. Veríme teraz a nádejame sa na budúce veci.

Viera prítomná v srdci je skutočnou podstatou, základňou pre nádej. Nádej v biblickom ponímaní je istota, je to očakávanie budúceho dobrého, ktoré je postavené na Božom zaslúbení a Božej prísaha: „*aby sme dvoma nezmeniteľnými vecami, zaslúbením Božím a jeho prísahou, v ktorých je nemožné Bohu oklamať, mali silné potešenie, my, ktorí sme unikli, uchopiť nádej, ktorá leží pred nami*“ (Židom 6:18). Je to dôverčivé a radosné očakávanie, očakávanie v trpezlivosti a v posvätení: „*...vediac, že súženie pôsobí trpezlivosť a trpezlivosť dokázanosť a dokázanosť nádej, a taká nádej nezahanbuje, lebo láska Božia je vyliata v našich srdciach skrze Svätého Ducha, ktorý nám je daný*“ (Rímskym 5:3-5), „*A každý, kto má túto nádej na neho, očisťuje sa, tak ako je aj on čistý*“ (1. Jánov 3:3).

Slovom *nádej* sa označuje očakávanie naplnenia konkrétneho cieľa, a to cieľa, ktorý je daný ako zaslúbenie v Ježišovi Kristovi alebo ako nejaký konkrétny Boží čin, ako sa to často spomína najmä v Žalmoch, napr. Žalm 22:10, 65:6, 71:5, 78:7, 119:116, 145:15, 146:5; Žalm 9:11, 22:5-6, 118:8-9. Čiže toto

očakávanie, nádej alebo dúfanie v Boha je vlastne viera človeka, ktorý nevidí svojimi fyzickými očami a predsa verí: „*Prečo si smutná, moja duša, a prečo sa nepokojíš vo mne? Čakaj na Boha, lebo ho ešte budem chváliť, rôzne spasenie jeho tvári*“ (Žalm 42:6). Rovnako môžeme povedať, že *nádej* je to, čo je vyjadrené napr. veršom: „*ale tí, ktorí očakávajú na Hospodina, nadobúdajú novej sily; vznášajú sa na perutiach ako orly; bežia a nezamdlievajú, chodia a neustávajú*“ (Izaiáš 40:31).

Viera veriaceho v Ježiša Krista (Ján 6:47), viera srdcom, je jeho prítomnou skutočnou podstatou (základom). Pretože túto prítomnú vieru má, má aj spoľahlivú nádej, spoľahlivé presvedčenie o budúcných veciach. Nádej, ktorá je založená na takejto viere (biblickej, spasiteľnej, viere srdcom), obstoje v skúškach a rôznych životných ťažkostiach.

Nádej veriaceho, to nie je túžobné očakávanie hocičoho. Jeho nádej musí vychádzať výlučne z vyhlásení a zaslúbení Písma, musí sa o ne opierať – a teda musí byť založená na viere v srdci (na spasiteľnej viere). Len toto je pevná nádej, ktorá v pravom čase (v Božom čase) dôjde k svojmu naplneniu. Preto pozorne skúmame, na čom svoju nádej staviame.

Drahoslav Vajda

*Takže ak je niekto v Kristovi, je novým stvorením;
drievne pominulo, hľa, všetko je nové.*

2. Korintským 5:17

Si na správnej ceste?

Na železnici sa raz stala takáto zvláštna udalosť. Krátko po zotmení stál osobný vlak na jednej nemenovanej železničnej stanici. Výpravca dal výhybkárovi príkaz k stavaniu odchodovej vlakovej cesty. Výhybkár postupoval podľa služobných predpisov a pohľadom skontroloval voľnosť vlakovej cesty. Na jeho prekvapenie sa niečo osvetlené pohybovalo po trati smerom k stanici a blížilo sa k vchodovému návěstidlu. Výhybkár okamžite telefonoval výpravcovi, že je na trati nejaký vlak. Výpravca vedel, že na trati žiaden vlak nie je a nariadil výhybkárovi ísť sa pozrieť, čo to tam vlastne je. Výhybkár nemusel ísť ďaleko. Keď vyšiel zo svojho stanoviska, zbadal, ako sa k nemu blíži nejaké osvetlené vozidlo. Svetlá nadskakovali, a to bolo dosť neobvyklé. Výhybkár nechcel veriť vlastným očiam, keď uvidel, čo to za vozidlo pred ním zastavilo. To vozidlo bol traktor idúci po koľajach, teda, správne povedané, padnutý do koľaje a idúci po podvaloch. Traktorista hneď vysvetlil, čo sa stalo. Otáčal sa na železničnom priecestí a nedopatrením zapadol do koľaje. S traktorom sa z koľají už nedokázal dostať von sám, a tak sa rozhodol ísť s traktorom po koľajach do stanice a požiadať o pomoc. Po príchode autožeriava bol traktor zdvihnutý z koľaje a premiestnený na cestu, kam patril.

Táto udalosť má z duchovného hľadiska niekoľko významov. Je potrebné si uvedomiť, že každý dopravný prostrie-

dok má svoju vlastnú dopravnú cestu. Iná je dopravná cesta pre auto, iná pre vlak. Rovnako tak je rozdielna aj cesta Božích detí od cesty satanovej. („*A Ježiš mu povedal: Ja som cesta i pravda i život; nikto nepríde k Otcovi, len skrze mňa.*“ – Ján 14:6 a „*Vy ste z otca diabla a chcete robiť žiadosti svojho otca. On bol vrahom od počiatku a nestál v pravde, pretože niet v ňom pravdy. Keď hovorí lož, hovorí zo svojho vlastného, lebo je lhár a jej otec, otec lži.*“ – Ján 8:44.) Každý hriešnik ide po ceste do zatratenia, a to môžeme prirovnať k traktoristovi idúcemu so svojím traktorom po koľajach. Rovnako, ako traktor nebol vyrobený pre jazdu po koľajach, tak nebol ani človek Bohom stvorený nato, aby išiel po ceste satanovej („*A Boh stvoril človeka na svoj obraz, na obraz Boží ho stvoril, mužské a ženské pohlavie ich stvoril.*“ – 1. Mojžišova 1:27).

Abnormálne trasúca jazda na traktore idúcom po koľajach vodiča neustále presvedča o tom, že niečo nie je v poriadku. Dôležité je uvedomiť si, že žiadna z vlastností, ktoré traktor má, ako možnosť manévrovania, práca s pluhom a podobne, sa v prípade jazdy po koľajach nedá využiť. Podobne aj človek žijúci bez Boha neustále pociťuje trasúcu jazdu svojho života, ktorá mu svedčí o tom, že nejde po správnej ceste („*Nemajú pokoja, hovorí Hospodin, bezbožní.*“ – Izaiáš 48:22). Všetky vlastnosti, ktoré má človek idúci po ceste poslušnosti Bohu (Galatským 5:22-26), sú v prípade

jazdy po koľajach (po podvaloch), teda na ceste nezávislosti od Boha, na ceste satanovej, úplne nepoužiteľné a nezlučiteľné s touto cestou.

Aj keď by sa mohlo niekomu zdať, že cesta bez Boha je cestou slobody, sú to práve satanove koľaje, ktoré držia človeka v pevnom zovretí. Kam zabočí koľaj, tam zabočí aj traktor; volant na traktore je pri takejto jazde úplne nevyužitý, a teda zbytočný. Nie je tu žiadne slobodné rozhodovanie a človek nerobí to, čo chce on, ale robí to, čo chce satan. Satan vie, kadiaľ má smerovať koľaje každého svojho otroka. Dostať sa svojpomocne zo zovretia týchto koľají je nemožné. Nepríjemné je pomyslenie na to, čo sa stane v prípade, že sa traktor idúci po koľajach stretne s vlakom. Práve to satan chce. Chce celý život držať ľudí v otroctve hriechu, v zovretí svojich koľají a napokon ich chce večne zlikvidovať.

Človek idúci po ceste do záhuby buď zahlušuje vnútorné trasenie až po moment zrážky (smrť), pričom tento moment už neodignoruje (Filipským 2:9-11; Matúš 25:41-46), alebo hľadá záchrancu (Matúš 7:7-8, Matúš 11:28-30), pomoc, podobne ako spomínaný traktorista, ktorý záchrancu a pomoc aj našiel, keď ho v stanici vyslobodil z koľají žeriav.

Človek hľadajúci zmierenie a pokoj s Bohom sa zo satanovho zovretia nevysslobodí svojpomocne, podobne ako traktorista s traktorom idúcim po koľajach. Je potrebné prísť za Pánom Ježišom Kristom. Len on je prostredníkom medzi Bohom a človekom:

„Lebo je jeden Boh, jeden aj prostredník Boha a ľudí, človek Kristus Ježiš, ktorý dal sám seba ako výmenné za všetkých,

svedectvo to vo svojich časoch.“ (1. Timoteovi 2:5-6)

„Lebo odplatou za hriech je smrť, ale darom Božím z milosti je večný život v Kristu Ježišovi, v našom Pánovi.“ (Rímskym 6:23)

„Lebo keď vyznáš Pána Ježiša svojimi ústami a uveríš vo svojom srdci, že ho Boh vzkriesil z mŕtvych, budeš spasený. Lebo srdcom sa verí na spravodlivosť, a ústami sa vyznáva na spasenie.“ (Rímskym 10:9-10)

Na satanových koľajach sa nachádza každý človek hneď od svojho narodenia. Trasenie v živote hriešnika je spomínaný nepokoj (Izaiáš 48:22). Takémuto človeku sa vo svojej milosti Boh prihovorí, a to dokonca niekoľkokrát (*„Lebo raz hovorí silný Boh i dva razy, a človek toho nevidí“* – Jób 33:14). Môže to byť ústami svojich služobníkov (*„Tak teda viera z počutia a počutie skrze slovo Božie.“* – Rímskym 10:17), biblickým rozhlasovým vysielaním, biblickým filmom a podobne.

Len ťažko by sme pochopili traktoristu, ktorý by idúc s traktorom po koľajach zbadal pri trati autožeriav a ochotnému žeriavníkovi pripravenému pomôcť by povedal, že o vytiahnutie z koľají nemá záujem a že po nich pôjde ďalej. Tým by riskoval smrť pri zrážke s vlakom. K tomuto bodu dôjde tiež každý človek, ktorý nehľadá záchranu, pretože každého s Bohom nezmiereného človeka čaká večná smrť.

Traktorista sa zachoval múdro, keď prijal pomoc ochotného žeriavníka a nechal sa z koľají premiestniť na cestu. Rovnako múdro sa zachová hľadajúci hriešnik, ktorý nájde cestu k Bohu v osobe Pána Ježiša Krista, vyzná mu všetky svoje hriechy a prijme ho ako svojho

Pána a Spasiteľa. Od tej chvíle už pôjde v slobode a s radosťou Božieho dieťaťa po novej ceste za svojím Pánom:

„*Moje ovce čujú môj hlas, a ja ich znám, a nasledujú ma, a ja im dávam večný život, a nezahynú na veky, a nikto ich nevytrhne z mojej ruky. Môj Otec, ktorý mi ich dal, je väčší od všetkých, a nikto ich nemôže vytrhnúť z ruky môjho Otca.*“ (Ján 10:27)

„*Vtedy povedal Ježiš Židom, ktorí mu uverili: Keď vy zostanete v mojom slove, vpravde ste mojimi učeníkmi a poznáte pravdu, a pravda vás vyslobodí. Teda keď vás Syn vyslobodí, budete skutočne slobodní.*“ (Ján 8:31-32+36)

„*Takže ak je niekto v Kristovi, je novým stvorením; drevne pominulo, hľa, všetko je nové.*“ (2. Korintským 5:17)

Neodkladajte možnosť zmieriť sa s Bohom, nezatvrdzujte svoje srdcia.

„*Keďže teda ešte zbýva, aby niektorí vošli do neho (do odpočinku večného života), a tí, ktorým sa to tam prv zvestovalo evanjelium, nevošli pre neposlušnosť, zase určuje akýsi deň: Dnes, hovoriac v Dávidovi po toľkom čase, ako je povedané: Dnes, keby ste počuli jeho hlas, nezatvrdzujte svojich srdcí!*“ (Židom 4:6-7).

Prijmite Pána Ježiša Krista ako svojho Spasiteľa a Pána ešte dnes!

Marian Riška

Olga Jedináková:

Modlitba Otče náš

(Výber z 1. a 2. kapitoly publikácie *Olga Jedináková: Odkaz poslaný z neba*, 2014. Skrátené a redakčne upravené.)

Prólóg autorky: Ďakujem mame, že ma naučila modlitbu *Otče náš*. Ona je pre mňa príkladom človeka, ktorý volá k Bohu za potreby iných.

Túto modlitbu poznáme aj pod názvom Modlitba Pána, lebo ju Pán Ježiš naučil svojich učeníkov (Matúš 6:9-13; Lukáš 11:2-4). Modlitba sa začína oslovením: *Otče náš, ktorý si na nebesiach*. Po oslovení nasleduje sedem prosieb. Predmetom prvých troch prosieb modlitby *Otče náš* je Otcova sláva: posvätenie Božieho mena, príchod jeho kráľovstva a plnenie Božej vôle. V ďalších predkladáme prosby týkajúce sa nášho života – prosbu za pokrm, za odpustenie hriechov, za pomoc pri pokušení a za ochranu pred zlým.

Modliť sa modlitbou *Otče náš* ma naučila moja mama. Modlievala som sa ju

verne ráno a večer, aj keď som nechápala význam slov. Väčšie poznanie som získala, až keď som začala čítať Božie slovo. Ale vtedy som zaujala úplne opačný postoj. Prestala som sa túto modlitbu modliť. Text modlitby bol pre mňa príliš závažný, aby som túto modlitbu hovorila pred Bohom a každé slovo myslela vážne.

Časť *príd' kráľovstvo tvoje* som nemohla povedať, lebo som nechcela, aby prišiel Pán Ježiš. Videla som svoju hriešnosť, hriešnosť členov našej rodiny, ktorí nehľadali Božie pravdy, ale hlavne – nechcela som zomrieť. Chcela som si ešte užiť života. A veta *odpusť nám naše viny, ako i my*

odpúšťame svojim vinníkom mi naháňala strach. Mne Boh nemôže odpustiť, lebo ja nedokážem odpúšťať.

Keď som sa modlila vlastnými slovami, hovorila som pred Bohom pravdivo, čo prežívam a čo chcem. Teraz už viem, že som sa modlila podľa vzoru, ktorý nám ukázal Pán Ježiš v modlitbe *Otče náš*.

Otče náš, ktorý si na nebesiach

Otče je prvým slovom Modlitby Pána. V čase života Pána Ježiša obyvatelia Palestíny a okolitých krajín, v ktorých sa hovorilo aramejsky, používali bežne v hovorovej reči výrazy *abba* a *imma*, t. j. *otec* a *mama*. Boli to prvé slová, ktoré sa dieťa naučilo hovoriť. Nikto sa vtedy nepopovážil takto oslovovať Boha.

Kto je vlastne otec? V encyklopédii som našla túto charakteristiku: „Otec je osoba mužského pohlavia, ktorá má dieťa. Jeho povinnosťou je starať sa o toto dieťa.“ Slovo otec v každom z nás vyvolá spomienku na vlastného otca. Otec je pre dieťa vzor, ktorý nasleduje, chce sa mu podobáť, je na neho hrdé.

„Keď som mal štyri roky, môj otec vedel všetko. Keď som mal päť rokov, môj otec vedel toho veľa. Keď som mal šesť rokov, môj otec bol múdrejší ako tvoj. Keď som mal osem rokov, zistil som, že môj otec nevie všetko. V davných časoch, keď vyrastal môj otec, bolo všetko určite iné – takto som sa pozeral na otca ako desaťročný. V dvanástich rokoch mi otec nerozumel, lebo už zabudol, čo robil v detstve. V štrnástich rokoch sa posunul môj pohľad kritickým smerom: Nevšímajte si môjho otca, nedokáže držať krok s dobou! A v dvadsiatom prvom roku môjho života mal môj otec veľmi staromódne názory. V dvadsiatom

piatom roku som pripustil, že otec tomu trochu rozumie, veď už niečo prežil. Mohli by sme sa spýtať otca, čo si o tom myslí. Má dostatok skúseností – takýto názor som mal na otca v tridsiatom roku života. Ako tridsaťpäťročný som sa aj o tej najjednoduchšej veci poradil s otcom a potom som urobil to, na čom sme sa dohodli. V štyridsiatich rokoch som ho obdivoval, ako to všetko zvládol. Bol múdry a mal veľa skúseností. Teraz, keď už mám päťdesiat rokov, čo by som dal za to, keby bol otec tu s nami a mohol som sa s ním porozprávať. Toľko toho ešte neviem a on to vedel. Mohol by ma ešte veľa naučiť.“

Našla som sa v tomto pohľade syna na otca. Ľutovať stratené chvíle nám už nepomôže. V živote sa nedá ísť späť, dá sa len z minulosti poučiť.

Môj vzťah k otcovi nebol práve najlepší, a predsa som bola hrdá, keď urobil niečo, čo bolo v mojich očiach dobré. Bolelo ma, keď urobil niečo, za čo som sa hanbila. Priala som si mať otca, na ktorého by všetci pozerali s úctou a vážili si ho. Keď som urobila štátnice na vysokej škole, všetci chlapi v krčme vedeli, že má doma inžinierku. On sa mnou chválil, ja ním nie. Nechcela som, aby prišiel na moje promócie. „Študovala som bez jeho záujmu a pomoci. Nestojím o jeho záujem teraz,“ povedala som. Dnes viem, že som nekonala správne, ale vtedy som s ním nechcela mať nič spoločné. Môj otec nebol pre mňa vzorom, a predsa som sa v útlom detstve na neho pozerala ako na niekoho veľkého, mocného, silného. Bol môj otec a to stačilo.

Keď som o ňom neskôr premýšľala už z Božej perspektívy, pripomenul mi Pán Ježiš jednu situáciu. Mala som narodenie-

ny. Bola som vo svojej izbe, učila sa alebo čítala knihu. Niekoľko zaklopal na dvere. Na moje „ďalej“ sa dvere otvorili a otec vstúpil do miestnosti. Držal v ruke pomaranč. „To je pre teba,“ povedal a podal mi pomaranč. „K narodeninám.“ Po rokoch mi túto situáciu Pán Ježiš pripomenul.

V rodine, v ktorej otec vyrastal, nebolo lásky na rozdávanie. Starí rodičia tvrdo pracovali, aby prežili a postarali sa o svoje dve deti. Dedo bol od narodenia chromý na obe nohy. Obec sa nad ním zľutovala a dala mu prácu. Bol dedinským pastierom. Ruky mal veľmi zručné. To, čo nedokázali nohy, to vynahradili ruky. Mala som ho rada. Nemal veľa, ale vedel sa podeliť. Po druhej svetovej vojne sa otcovi rodičia presťahovali na juh Slovenska do dediny Rovinka. Nejaký čas prázdnin som trávila práve tam. Nechodievala som k nim s veľkou radosťou. Nechcela som byť u tejto babky. Bola iná ako tá, s ktorou som vyrastala. Ale s dedom som si rozumela. Pomáhala som mu. Ak niečo opravoval, asistovala som mu. Popri práci sme sa rozprávali. Rada som s ním trávila popoludnia. Obaja starí rodičia pochádzali z rodín, kde bola na prvom mieste práca a až

potom človek. Láska tam nemala miesto. To, čo nenaučila moju babku jej mama, to ona nemohla naučiť svojho syna, a ten to nemohol naučiť mňa. Ja som túžila po láske, ale tej sa mi nedostávalo. Nemohlo. Môjho otca nikto nenaučil rozdávať lásku.

Keď do môjho života vstúpil Pán Ježiš, vysvetlil mi, čo je láska a ako ju treba rozdávať. Čo je záujem o druhého a ako treba myslieť na jeho potreby. Vyučovanie nebolo teoretické, ale praktické. Dovedol ma do rodín, v ktorých som videla praktickú lásku. Čo bolo pre mňa cudzie, stávalo sa mi postupne vlastným.

Nazvať Boha Otcom nie je opovržlivosť, ak medzi mnou a Bohom stojí Ježiš Kristus. Tento prístup umožňuje práve on sám. Čo sme, sme v Kristovi. On, jeho Syn, mohol Bohu hovoriť Abba, a to právo dáva aj nám; spolu s ním môžeme Boha nazývať Otcom. V modlitbe môžeme hovoriť s Bohom Otcom a môžeme mu povedať všetko, čo máme na srdci.

Môj Boh Otec ma miluje. Jeho láska sa prejavuje starostlivosťou o moje telesné, duševné a duchovné potreby. Učí ma dôverovať mu, veriť mu, skladať k jeho nohám trápenia a bolesti.

Korunou starcov sú synovia synov, a ozdobou synov sú ich otcovia.

Príslovia 17:6

Web stránky združenia Solas

Milí bratia, milé sestry, milí priatelia!

Pozývame Vás na inovované a aktualizované web stránky občianskeho združenia Solas. Čomu sú venované a čo na nich môžete nájsť?

1. Web stránka združenia – <http://www.solas.sk>

Stránka je venovaná pohľadu na občianske združenie Solas. Sú tu informácie o združení, o pripravovaných aktivitách, o nás a stručné vyznanie viery, ktoré je základom pre náš život, našu činnosť, pre našu službu. Okrem týchto základných informácií sú na stránke umiestnené aj audiozáznamy z konferencií „Stvorenie a súčasná veda, Žilina 2009, 2010 a 2012“. Nachádza sa tu kontaktný formulár pre styk s vedením združenia. Prostredníctvom neho môžete jednoduchým spôsobom s nami komunikovať.

2. Web stránka časopisu *Solas* – <http://casopis.solas.sk>

Nájdete tu všetky potrebné a základné informácie o časopise. Predovšetkým sa tu nachádza časopis on-line s textami článkov v plnom znení (s časovým oneskorením/posunom oproti aktuálnemu číslu). Informácie o pripravovanom čísle. Pokyny autorom pri tvorbe rukopisov článkov pre časopis *Solas*.

V priečinku „knihnica“ sú tematicky a prehľadným spôsobom zoradené články a svedectvá publikované v časopise. V priečinku „o časopise a o nás“ je umiestnená *Galéria autorov*, kde sú zverejnené pracovné, odborné a osobné profily autorov článkov a adresy ich osobných web stránok (pokiaľ ich majú vytvorené). Na stránke je umiestnený kontakt na redakciu, prostredníctvom ktorého sa napr. môžete prihlásiť na bezplatný odber časopisu *Solas*.

3. Blog stránky združenia – <http://blog.solas.sk>

Tu sa nachádzajú stručné informácie a aktuality predovšetkým o nových objavoch v oblasti vedy a ich interpretácii z pohľadu Biblie. Informácie o knihách a podujatiach, o konferenciách a seminároch venovaných téme vedy a jej výsledkom v pohľade biblickej viery. Príspevky sú prehľadne zoradené podľa kategórií a archivované.

Tešíme sa na Vašu návštevu na stránkach združenia Solas. Všetci ste vítaní! Prosíme Vás, informujte bratov, sestry a priateľov vo Vašom okolí o našich stránkach a možnostiach, ktoré stránky poskytujú. Pre včasné informovanie o novinkách môžete použiť RSS kanály – sú zapnuté.

Ďakujeme a tešíme sa, že web stránky združenia navštívite!

V láske Kristovej

Vedenie združenia a redakcia časopisu

Milí priatelia a sympatizanti časopisu Solas!

Službu združenia Solas môžete podporiť aj svojimi 2 percentami z dane z príjmu. Tým nám pomôžete pokračovať vo vydávaní časopisu a šírení evanjelia.

Na príjem 2 percent z dane sme zaregistrovaní „V Notárskom centrálnom registri určených právnických osôb registrované dňa 11. 9. 2014 pod sp. zn. NCRpo 32/2014“. Zdaňovacie obdobie 2014 (rok príjmu 2 % podielu zaplatenej dane 2015).

Údaje, ktoré potrebujete uviesť do vášho daňového priznania – do oddielu „Údaje o prijímateľovi“:

IČO: 42064619

Právna forma: Občianske združenie

Obchodné meno (názov): SOLAS

Sídlo – ulica – číslo: Smreková 11

PSČ: 010 07

Obec: Žilina

Ak sami nepodávate daňové priznanie:

Potrebné formuláre si môžete stiahnuť aj z web stránky združenia Solas (www.solas.sk).

Solas číslo 26, 8. ročník, jar 2015

Časopis *Solas* vydáva občianske združenie Solas, Smreková 11, 010 07 Žilina 7.
IČO: 42064619. Je evidovaný Ministerstvom kultúry SR pod číslom EV 22/08.

Vychádza štyrikrát do roka.

Je nepredajný. Odberateľom ho zasielame bezplatne.

Číslo 26 vyšlo 10. marca 2015 v náklade: 2 665 ks.

Tlač: Alfa print, s.r.o. Martin, www.alfaprint.sk

Žiadosti o zaradenie do zoznamu odberateľov pošlite na poštovú alebo e-mailovú adresu redakcie.

Dobrovoľné finančné príspevky a dary môžete posilať na účty:

Z územia Slovenska a zo zahraničia: VÚB Žilina, číslo účtu:

SK08 0200 0000 0024 8691 6455;

SWIFT: SUBASKBX; VÚB, Mlynské nivy 1, SK 829 90 Bratislava 25, Slovakia.

Z Českej republiky: Poštovní spořitelna, číslo účtu: 247761864/0300

Fotografie: Redakcia *Solas*

Zodpovedný redaktor: Drahoslav Vajda

Adresa redakcie: Redakcia *Solas*, P.O.Box 76, 010 07 Žilina 7

tel.: 0948 444 155

e-mail: redakcia.solas@solas.sk

www.solas.sk; blog.solas.sk

ISSN 1337-883X

SOLA SCRIPTURA
SOLUS CHRISTUS
SOLA GRATIA
SOLA FIDE
SOLI DEO GLORIA

Solas

Lebo je jeden Boh, jeden aj prostredník Boha a ľudí, človek Kristus Ježiš, ktorý dal sám seba ako výmenné za všetkých, svedectvo to vo svojich časoch, na čo som ja postavený za hlásateľa a apoštola, hovorím pravdu v Kristovi, neklamem, za učiteľa pohanov vo viere a v pravde.

1. Timoteovi 2:5-7

Jedine Bohu patrí sláva

**Časopis Solas je, alebo sa môže stať, aj vašim časopisom.
Čítajte a rozširujte ho. Prispievajte svojimi článkami, svojím svedectvom.
Podporujte ho modlitebne, podporujte ho finančne.**

www.solas.sk